3. Årg. APRIL 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Så vill jag lära öfverträdarna dina vägar. — Ett rikligt öfvervinnande. — En hälsning från Skellefteå. — Från missionärerna: Bref från Erik Folke, Axel Hahne, Gustaf Adolf Stålhammar, Nanna Fogelklou, Mina Svensson, — Just det behöfver jag. — Ett nådens under. — De stumma afgudarna. — Turlista för Mr W. B. Sloan. — Porträtt: Axel Hahne med fru.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor,* Tranås.
* H. DILLNER, *kapten,* Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare,* Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* | AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

A. HAHNE, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
273.	Ungdomsföreningen »Senapskornet», Tullgarn gen. F. S.	25:	—
274.	G. R.	5:	—
275.	Från Vaksala söndagsskola gen. E. Ö.	11:	—
276.	Medelpads Luth. mfg gen. Z. P. P., Sundsvall	15:	—
277.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena gen. A. B.	40:	—
278.	Kinne och Vedums mfg gen. F. G. D.	22:	29
279.	C. N., Stockholm	25:	—
280.	Doverstorps jungfruförening gen. K. B.	15:	—
281.	Erstorps missionskrets gen. dito	30:	—
282.	Sparbössemedel från K. V. gen. G. H.	5:	—
283.	Giresta arbetsförening gen. P. L.	20:	—
284.	t. G. Å.	10:	—
285.	Jönköpings mfg, däribland till August och Augusta Bergs underhåll gen. K. P.	3,000:	—
286.	Gen. K. P.	116:	—
287.	Till skolfonden gen. dito	8:	75
288.	Gen. E. H.	4:	—
289.	I. I. V., Engelholm	5:	—
290.	A. G., Mölarp gen. K. B.	10:	—
291.	Linderås Östra mfg gen. G. F.	20:	—
292.	Söndagsskolbarn i Sollefteå till flickskolan i I-shi	17:	26
293.	G. G. B., Kristdala	100:	—
294.	M. P. N. gen. C. O. K., Linköping	10:	—
295.	Sparbössan i C. O. K:s väntrum	12:	—
296.	E. J., Stockholm	10:	—
297.	Sparbössemedel fr. J. A. S., Vårdinge, Gnesta	3:	75
298.	De »Frivillige» gen. H. v. H., bokfonden	21:	43
299.	»Hednavärldens vänner» i Misterhult gen. M. K. till ett dragspel åt Hahne	10:	—
300.	Kollekt i Huskvarna d. 13/3 gen. N. O.	100:	—
301.	Huskvarna Ev. mfg gen. dito	50:	—
302.	Vänner i Högsbyårhult gen. E. G.	5:	—
303.	»Ett löfte till Herren» fr. A. K.	5:	—
304.	C. A. C., Mantorp, Normlösa	10:	—
305.	A. och M. A—n gen. dito	6:	—
306.	1897 års nattvardsungdom gen. dito	10:	—
307.	Auktionsmedel gen. dito	49:	—
308.	A. S., St. Mellösa	50:	—
309.	E. och M. J—n, Skedvi, Kolsva	10:	—
310.	Försålda syföreningsartiklar gen. E. T.	5:	—
311.	En döfstum Jesu vän gen. H. D., Skellefteå	1:	—
312.	Fru N—s sparbössa gen. dito	—:	66
313.	Fyllnad gen. dito	—:	34
314.	S. L., Resmo, Mörbylånga	50:	—
315.	Tackoffer gen. L. H., Norrköping	2:	—
316.	Till skolfonden af sjuka Hanna gen. dito	2:	—
317.	T—ns sparbössa gen. dito	2:	50
318.	Loo mfg gen. A. P.	100:	—
319.	Tack till Herren gen. P. E. P., Hvetlanda	25:	—
320.	Torps syförening i Myresjö gen. dito	35:	—
321.	»Herrens tionde», L. B.	15:	—
322.	R—rs sparbössa gen. A. K., Linköping	5:	48
323.	I. V—s » » » »	2:	70
324.	Kinakort » » »	21:	—
325.	Tranås Kristl. Ynglingaförening gen. F. A. J. gen. K. B.	25:	—
326.	Vänner i Dämparp, Flisby gen. G. L. N., Solberga	12:	40
327.	S. B—s sparbössa gen. J. H., Gnesta	4:	41
328.	»Herrens del» gen. dito	30:	—
329.	C. S.	10:	—
330.	N. S., Vedevåg	5:	—
331.	Onämnd gen. M. P., Linde	10:	—
332.	Kollekt i Lindes missionshus gen. A. P.	48:	07
333.	A. P.	40:	—
334.	L. H., Kristiania gen. J. R.	26:	02
335.	J. I. dito	100:	—
336.	»Herrens tionde» O. C. och A. B. dito	16:	—
337.	En sparbössa i Kristiania gen. dito	8:	38
338.	J. P., Hedemora	50:	—
339.	Årsbidrag från P. T., Gamleby	25:	—
340.	H—s F., Stockholm	10:	—
341.	Insamladt å kinakort gen. E. L., Norrköping	26:	—
342.	P. M. H—s gossar gen. dito	2:	10
343.	P. J., Muskargrund	10:	—
344.	Forserums mfg gen. A. R.	10:	—
345.	O. O., Näsby gård, Kristianstad	50:	—
346.	Sparbössemedel gen. E. G., Sollefteå	12:	70
347.	Oppeby mfg gen. A. J.	50:	—
	Summa kronor	4,715:	24

Med varmt tack till alla gifvare.

Stån upp och prisen Herren, eder Gud, ifrån evighet till evighet, och man prise ditt härliga namn, som upphöjdt är öfver allt lof och pris! Du allena är Herren.

En änka i Amerika, hvilken själf arbetat under hela 37 år såsom missionär i Sydafrika, tillsände förra året sitt missionssällskap 1,080 kr. såsom tackoffer för den lycka, som vederfarits henne, då hon fick se sin andra son gå ut på missionsfältet.

"Så vill jag lära öfverträdarna dina vägar."

Ps. 51: 15.

David icke allenast bekände sin synd och bad om den återlösning från synden och den hjärtats rening och förnyelse i anden, som allena kunde återgifva »frälsningens fröjd» åt hans förkrossade hjärta, utan han begärde äfven af sin Gud frivillighetens anda till att kungöra Guds nåd för andra, till att lära öfverträdarna Guds vägar.

Detta är Guds syftemål med hvarje själ, för hvilken han uppenbarar sin nåd. »*Det folk, som jag har danat åt mig, skall förkunna mitt lof.*» Detta ord gäller alla Guds barn i denna vida värld, och hvar och en af dem kan instämma med Paulus, då han säger till Timoteus: »Därför har barmhärtighet vederfarits *mig*, att Jesus Kristus skulle främst på *mig* bevisa hela sin långmodighet till en förebild för dem, hvilka skulle tro på honom till evigt lif». Gud måste hafva äran af sitt verk, och denna gifves honom, då den själ, han återlöst, upphöjer hans namn och kungör, »huru stora ting Gud har gjort med honom.»

Ingen här på jorden tänder ett ljus och sätter det under en skäppa, och ännu mycket mindre skulle vår Fader i himmelen göra så. Till alla dem, som han får uttaga från mörkrets välde, säger han: »I ären världens ljus» — »lyse edert ljus». Min vän, har du med David framburit detta bönerop om nåd och nu fått mottaga visshet, att där finnes nåd äfven för dig, gif då akt på hvad den Helige Ande vill lära dig genom Davids bön. Den gudomliga nådens afsikt med dig är att göra dig till ett vittne om Guds kärlek och på samma gång till ett exempel på hans underbara godhet. Öfverlämna dig då helt åt detta Guds syftemål, och säg till din Gud med David: »så *vill* jag lära öfverträdarna dina vägar».

Tänk dock icke, att Gud fordrar din tjänst, såsom vore den en skuld, hvilken du måste betala honom för din frälsning. O, nej! — om du endast i styrkan af hans nåd vill gifva dig åt detta verk, skall det blifva din största glädje att lära öfverträdarna hans vägar. Om du betänker, ur hvilken »fördärfvets grop» du blifvit uppdragen, den härliga frälsning, som blifvit din lott, och det djupa mörker och elände, hvaruti andra befinna sig, samt att Guds dyrbara nåd är ämnad äfven för dem och är mäktig att frälsa dem såväl som dig — då skall ditt hjärta fyllas af kärlek till syndare, och du skall räkna det för en välsignelse, att du fått förmånen förtälja för dem om Jesus.

När du med allvar begrundar, hvad Jesu kärlek har gjort för dig, och huru mycket du har att tacka honom för, skall denna kärlek blifva en makt, som tvingar dig, och hvarje gång du på nytt beder: »Gud, var mig nådig» — »så vill jag lära öfverträdarna dina vägar», skall åtrå väckas i din själ, att andra, som ännu äro främmande för Jesus och vandra fjärran från honom, må lära känna denne dyrbare Frälsare, såsom du nu känner honom. Du har fått vissheten, att de först då skola blifva verkligt lyckliga, och, hvad som är ännu större, att äfven de då skola förhärliga Herren. Ja, blotta tanken därpå att öfverträdaren kunde väckas till lif, att den världslige kunde blifva ett exempel på Guds nåd — och det genom din bön och ditt vittnesbörd — detta blir nog för att komma ditt hjärta att fröjdas, och det skall ej heller synas omöjligt för dig, då du fäster blicken på honom, som bevisat dig nåd, och på hans kärlek till syndare, samt betänker, att han värdigas begagna dig i sin tjänst.

Men märk väl, att David först beder, det Gud ville återgifva honom »frälsningens fröjd» och »stödja honom med frivillighetens anda», och sedan säger han: »så vill jag lära öfverträdarna dina vägar». Herren fordrar aldrig af oss mera, än hvad han själf sätter oss i stånd att utföra. För ett hjärta uppfylldt af Guds nåd och med en fullhet af fröjd öfver denna nåd är det en ständig källa till glädje att få göra andra bekanta med Jesus.

Om vi finna oss tröga häruti, är det icke därför, att vi nöja oss med så litet af Jesus, och att vi icke så gifva upp oss själfva, att vi rätt kunna lära »känna Kristi kärlek, som öfvergår kunskapen, på det att vi må varda uppfyllda allt intill Guds fullhet, uppfyllda i allt, som är Guds vilja»? Låtom oss därför mottaga »af hans fullhet, nåd för nåd», och fruktan och tröghet skola fara. Gud längtar att gifva hvar och en så mycken välsignelse, att hans mun flödar öfver, emedan hjärtat är fullt, och att han icke kan förtiga, hvad han sett och hört af Jesus. Gå därför på nytt till din Gud och bed honom med allvar om en fullhet af frälsningens fröjd och af den inneboende anden; då skall du lära öfverträdarna hans vägar. Rikta ditt hjärta att däruti tjäna din Gud. Det är det, som han begär af dem, som »rikligen undfå nåd och rättfärdighetens gåfva», ty de skola »härska i lif genom den ene, Jesus Kristus». Det är för detta ämbete, nåden har gjort dig skicklig att vara ett nytt förbunds tjänare, och »Gud är mäktig att låta *all* nåd öfverflöda till eder, på det att I uti *allt* mån *alltid* hafva nog och *öfverflöda* till allt godt verk.»

Men kanske du frågar, hvarest, när och huru du skall lära öfverträdarna Guds vägar. Min vän, allt detta skall Herren själf lära sig. Kristi tvingande kärlek skall lära dig det, ty kärleken upptäcker, ja skapar tillfällena.

Världen är full af öfverträdare, och Jesu hjärta är fullt af kärlek. Om du verkligen smakat hans kärlek, måste du bekänna, att det finnes icke något arbete, icke något verk härligare än det att vara en tjänare och budbärare åt denna kärlek till de vilsefarande och förlorade. Den nåd, som förde dig från död till lif, är ock mäktig att »upplåta dina läppar, att din mun må förkunna Herrens pris» för dessa, och att du må till dem öfverbringa den välsignelse, hvarmed du själf är välsignad. Glöm ej, att hvarje själ, som undfått nåd, är kallad att lära öfverträdarna Guds vägar och äfven skall emottaga kraft därtill hos samma Gud, som lärde Davids tunga att jubla öfver hans rättfärdighet.

Ett rikligt öfvervinnande.

Af Rev. *A. T. Pierson.*

En teologie studerande frågade mig en gång, hvad som menas med att öfvervinna rikligen. »Antag», svarade jag, »att tvenne fientliga arméer mötas på slagfältet och den ena arméen drifver den andra på flykten. Detta är ju att öfvervinna. Men antag i stället, att de stridande kunde ingå vänskapsförbund med hvarandra; vore ej detta ett *rikligt* öfvervinnande?

»Ni har t. ex. ett dåligt lynne. Om ni nu kan emotstå och undertrycka lynnets böjelser, har ni ju öfvervunnit, men om ni kan få det själfviska, retliga och känslolösa lynnet utbytt mot ett själfuppoffrande, tåligt och älskande sinnelag, då har ni öfvervunnit rikligen, och detta är just hvad Herren har utlofvat åt eder.»

Vänner, huru många af oss vilja verkligen tro Herren om att kunna frälsa oss från det köttsliga sinnet, men ock om att kunna göra oss heliga i all vår umgängelse och pryda oss med »den stilla andens oförgängliga väsende»? Glömmen ej, huru många de barn äro, hvilka för alltid vändt Herren ryggen, därför att de i hemlifvet bevittnat så mycken otålighet, vresighet och annan ovärdig umgängelse hos sina s. k. troende föräldrar. Knappast något skall däremot vara ett verksammare medel till att föra våra barn och anhöriga till Kristus än ett af Herrens ande omskapadt lynne och ett helgadt väsende.

»Skola vi förblifva i synden? Bort det! Vi, som hafva dött från synden, huru skola vi ännu kunna lefva i henne.»

Till »Sinims Land» en hälsning från *Skellefteå.*

Jesu frid!

Låtom oss akta på hvarandra för att upplifva till kärlek och goda gärningar, och detta så mycket mer, som I sen, huru dagen nalkas. Ebr. 10: 24, 25.

Äfven häruppe i höga norden finns det vänner till Kina. Guds folk i dessa trakter är särdeles offervilligt, då det gäller missionen i allmänhet. Den 14 mars, Svenska missionens i Kina allmänna bönedag, högtidlighölls också här. En liten skara Jesu och Kinas vänner samlades i »ordenssalen» mellan kl. 6 och 8 e. m. Sedan tacksägelse- och böneämnena meddelats och betraktats samt några underrättelser om Kina och missionen där lämnats, afslutades den lilla högtiden med en kort betraktelse öfver Joh. 10: 16, hvarpå följde gemensam bön.

Några sparbössor blefvo också utdelade samt en kärleksgåfva mottagen. »Och detta evangelium om riket skall vara predikadt i hela världen till ett vittnesbörd, och då skall änden komma». Matt. 24: 14. *H. D.*

Från missionärerna.

Utdrag ur bref från *E. Folke* af den 20:de dec. 1897.

»Vi hafva mycken uppmuntran här. I förgår var jag hos högsta mandarinen såsom tolk för en engelsk ingeniör. Mandarinen uttalade då mycket vänliga ord med afseende på oss, gjorde sig underrättad om några fransmän, d. ä. romerska katoliker, finnas här; han frågade, hvar vi bodde i staden etc. Hans fru har begärt att få hälsa på i flickskolan. I synnerhet glädjande är det förtroende, hvarmed folket närmar sig oss. O, hvilka rika tillfällen till arbete! Det förberedande banbrytande arbetet börjar nu öfvergå i ett mera direkt missionsarbete. Vi böra aldrig glömma, att vi fått den nåden att bryta vår egen mark här. Vi hafva ej, såsom så många andra, fått vår verksamhet midt ibland större missionssällskap, där marken förut varit beredd, ej heller arbeta vi i närheten af äldre missioner utan på helt ny mark; därför tager det äfven en längre tid. Men allt är Herrens verk, och för min del föredrager jag att, äfven om det måste gå långsamt, innan marken är beredd för sådd, få börja från början.

I går hade vi en mycket stor folkskara i kapellet trots kylan, och många stannade i gästrummet för samtal.

I en by här samlas en hel skara kvinnor hvarje söndag för att tillbedja Gud.

I Honan berätta bröderna om underbara Guds verk. Må Guds församling ej tröttna!

Nu hinner jag ej mer. Hjärtliga hälsningar.

. . .

Utdrag ur bref från *Axel Hahne* af den 18 dec. 1897.

I vår vän Changs by, Ch'atie, ser det mycket lofvande ut. Där finnas 2 änkor, som på senare tiden visat stort nit för evangelium. Den ena af dem säges förr hafva varit besatt af en ond ande. Chang fick höra härom och bad henne komma till sitt hem samt deltaga i gudstjänsterna; hon gjorde så, och de troende bådo för henne, och hon blef frisk — befriad från den onde anden.

En man i samma by, också han heter Chang, den äldste i byn och uppbördsman för skatten, är äfven, såsom det synes, en uppriktig Jesu lärjunge. Chang sade till honom: »Du som har så goda tillfällen att vittna om Herren (vid gående från hus till hus för upptagande af skatten), du bör ej försumma dessa tillfällen, utan bestämma dig för att i hvarje hus du ingår säga något om Jesus.» Mannen tog detta råd till hjärtat och vittnar nu mycket ifrigt om Herren. Både han och de ofvannämnda änkorna voro här på stormötet i oktober.

En man i en annan by, hvilken i Hai-cheo blifvit botad från opiumlasten, kommer ofta hit för att höra om Jesus. Hans familj är förmögen, en af de förnämsta familjerna i byn. Han är okunnig, men synbarligen uppriktig. Som han var angelägen att få med sin mor och syster till stormötet, föregaf han, att de skulle få se en utmärkt läkare här, som kunde bota deras sjukdomar (hvad de hade för sjukdomar, fingo vi icke höra, troligen inga af betydelse). De följde därför med och fingo höra evangelium. Modern synes nu börja intressera sig därför (evangelium). Fadern är buddhist, den äldre brodern är lärare och således konfucianist, hvarför fadern med en viss stolthet säger: »I vår familj ha vi tre religioner: buddhismen, konfucianismen och Jesusläran.»

Det synes, att evangelium vinner terräng mer och mer; om ock i tysthet, går dock Herrens verk framåt. Chang är oss till stor hjälp nu; han har blifvit så förändrad, så snäll och enfaldig i tron och verkligen nitisk för Herren.

Han utöfvar mycket inflytande på de kristna och äfven på andra.

Vi ha två bokspridare, aflönade af skotska bibelsällskapet, hvilka nog också äro till stor välsignelse. Bed, att deras enfaldiga vittnesbörd och de böcker de sprida må vinna många själar för Herren. Min Anna och systrarna skulle kunna berätta dig om välsignadt arbete bland kvinnorna.

Jag borde ju ha skrifvit något om stormötet. Det var dock ej något särskildt af intresse, som utmärkte detsamma, om ej det att vi fingo ett stort antal »sökare» på vår lista — 20 stycken. 4 personer upptogos genom dopet till medlemmar af församlingen. Jag tänker föreslå på nästa stormöte — i april 1898 — att vi få fyra stormöten om året.

Axel Hahne med fru.

Nästa år hoppas jag få en skola till stånd i Changs by. Må den bli till välsignelse!

Hjärtliga hälsningar från oss.

* * *

Ganking den 1 febr. 1898.

När vi utgående missionärer anlända till detta ofantliga »Midtens rike», hvars befolkning är lika stor som hela Europas, så ligger närmast framför oss ett par års träget arbete med språkstudier, innan vi äro i stånd att något så när vara till gagn. En del af denna tid tillbringas vid missionens uppfostringshem i Ganking, där vi icke blott tillägna oss de första grunderna af språket, utan äfven bibringas kinesisk hyfsning, lära oss etikett, vanor etc.; med ett ord blifva acklimatiserade i dessa alldeles nya förhållanden.

Ganking räknar omkring 75,000 invånare och är residensstad för guvernören i provinsen Ganghwei, ett af det kinesiska rikets 18 landskap. Provinsen upptager en god del af det stora slättlandet mellan floderna Yang-tse-kiang och Gula floden; dess folkmängd torde uppgå till cirka 10 millioner människor.

Hufvudstaden Ganking är en mycket gammal stad; man säger, att den räknar sina anor ända från början af vår tideräkning. Höga, gammaldags murar med framför liggande vattenfyllda grafvar omgifva staden på alla sidor. Stadsportarna stängas hvarje kväll, då mörkret inbryter — nu för tiden liksom det skett generation efter generation sedan urminnes tider. Den resande, som anländer under den mörka delen af dygnet, får taga in i ett värdshus, som är beläget vid stadsporten, och där vänta, tills portarna öppnas vid daggryningen. Så var förhållandet med mig. Ångbåten från Shanghai framkommer hit midt i natten. Efter en rätt äfventyrlig landstigning i djupt mörker och omgifven af dussintals kineser, hvilka i dessa trakter hafva rykte om sig att vara utpräglade tjufvar och kanaljer, nådde jag lyckligen värdshuset med alla mina saker. En broder från missionshemmet var mig till mötes och hjälpte mig till rätta. Vid 7-tiden på morgonen öppnades portarna, och vi kunde begifva oss upp till missionsstationen.

Missionshemmet utgöres af en hel liten komplex af byggnader, bestående af den egentliga stationen med sitt kapell samt språkskolan. Det hela höjer sig i låga terrasser från gatan, samt tager sig synnerligen inbjudande ut med sina trädgårdsplanteringar, gräsmattor, buskager af bambuträd, klängväxter utefter murarna etc.

Vi vistas för närvarande 14 bröder vid språkskolan. Flertalet är från England, en från Tyskland, två från Australien och en från Nya Zeeland. Missionsintresset är spridt till alla länder, äfven till Nya Zeeland, hvilket land mången kanske tror snarare vara i behof af missionärer för egen del än i stånd att sända ut sådana. Detta land har nu bidragit till arbetet för Kinas evangelisering med en kär broder, och före honom hafva visst omkring 20 missionärer utgått från ögruppen.

Språkskolan har utrymme för omkring 25 elever, hvar och en i eget rum. Så snart man är vederbörligen installerad, börjar studiet af det mångberyktade språket. Visserligen underlättas nu för tiden arbetet genom utmärkta läroböcker efter praktiska språkmetoder; likväl fordras mycken bön och mycket arbete, såsom jag nämnde i mitt förra bref. Redan vid 5-tiden på morgonen börja bröderna röra på sig. Morgontimmarna ägnas åt umgänge med Herren i hans ord och i bön. »Guds ord är en lykta för min fot och ett ljus på min vandringsstig.» De heliga skrifterna göra oss visa till frälsning genom tron på Kristus Jesus. Kl. half 8 serveras frukost i matsalen, hvilken äfven tjänstgör som lektionsrum. Under helgen vid jul och nyår var den smakfullt prydd med girlander etc.; på ena kortväggen tronade en flaggdekoration med vår blå-gula flagga i midten samt den engelska och amerikanska på hvardera sidan.

Husets tjänstefolk samlas half nio till kinesisk morgonbön, hvilken ledes omväxlande af de infödda evangelisterna och någon af missionärerna.

Vi bära naturligtvis alla kinesisk dräkt, d. v. s. hårpiska, filtskor med tjocka, hvita sulor, »kjolar» o. s. v., men lefnadssättet i öfrigt är inom missionshemmet helt och hållet europeiskt. Endast en gång i veckan, hvarje torsdag, serveras kinesisk middag. Middagsklockan ringer half ett, och efter middagen fortsättas studierna till kl. 4. Tiden mellan 4 och half 6 e. m. är anslagen till att taga motion,

ehuru arbetet ofta kringskär programmet, så att promenaderna ej utsträckas öfver tre kvart eller en timme. Emellertid behöfves det, att man rör på sig, när man studerar kinesiska! Kl. half 6 e. m. är det kvällsvard, hvarefter kvällen användes till studier, utom några dagar i veckan, då vi gemensamt samlas för att betrakta Guds ord.

Af eleverna, som komma hit till Ganking, hafva somliga lättare, andra svårare att förvärfva sig insikter i språket. Somliga passera den första examen efter 5—6 månader, andra behöfva 10—11 månader. Många hafva svåra pröfningstider att passera igenom, då de frestas att gifva upp arbetet på grund af inbillad oförmåga, olämplighet etc. Å andra sidan vilja studierna stundom draga ens sinne från »forskandet i skrifterna», från de ting, som tillhöra Gud. Låtom oss bedja Herren, att han bevarar, styrker och hjälper dem, som han har kallat att blifva vittnen för honom i Kina.

Eder tillgifne broder
Gustaf Adolf Stålhammar.

. .

Yang-chau den 9 februari 1898.

Kära missionsvänner!

Det börjar nu lida mot slutet af vår vistelse i Yang-chau. Om Gud vill, lämna vi hemmet här i början af nästa månad. Vi resa icke uppför Yangtse- och Han-floderna, utan det är meningen, att vi skola fara ned till Shang-hai och därifrån vidare norrut med ångbåt längs kusten för att i Tien-tsin sammanträffa med broder Erik Folke, som sedan ledsagar oss till fältet, där våra svenska syskon arbeta. Resan blir därigenom ganska mycket förkortad.

Det har varit en lugn och lycklig tid här i Yang-chau, då vi så småningom fått komma in i de kinesiska förhållandena och lära de första grunderna af språket. I allt har Herrens godhet gått framför oss. Vi känna, att vi ej kunna vara nog tacksamma för detta äfskliga kristna hem midt i den hedniska staden, under det vi så ifrigt längta efter den tid, då våra tungor skola vara skickliga att förkunna hans dygder på de kära kinesernas svåra tungomål. Ännu måste vårt deltagande i evangelium, liksom edert, kära missionsvänner, vara i bönen, dock med den skillnaden, att vi dagligen med våra lekamliga ögon se hedningarnas nöd. En särskild förmån ha dock de systrar, som äro mera bevandrade i sjukvård och därmed redan nu få tjäna Herren bland dem, som komma till oss för att söka bot mot lidanden af olika slag. Två af de svenska systrarna hafva en bestämd tid på dagen hvar sin vecka att mottaga de sjuka. Det blef ordnadt så, för att språkstudierna skulle kunna skötas på samma gång, hvilket annars hade sina svårigheter. Men Herren hjälper, ordnar och leder i det ena som det andra. Hans ande har känts särskildt nära i detta hem.

Vår första närmare bekantskap med kineserna har gjorts dels genom tjänarne här och några af de infödda kristna, som oftare komma hit, dels genom våra lärare, för hvilka vi fem dagar i veckan studera en och en half timme om dagen. En engelsk syster, som lär tala ovanligt bra kinesiska, hjälper oss med det, som skulle vara den grammatikaliska delen af studierna, om man kunde tala om någon verklig grammatik i kinesiskan; och för öfrigt studera vi enskildt med att inlära skriftecknen och de få regler, som kunna gifvas för behandlingen af språket. Tre snälla, gamla kineskvinnor — två af dem äro kristna och en »sökare» — som tillhöra husets folk, och af hvilka en alltid åtföljer oss, när vi gå ut i staden, få höra en del af våra svaga försök att meddela oss på detta språk. Det är lättare att göra en fråga än att sedan förstå deras hastiga, ordrika svar. Man är dock icke så mycket frestad till samtal vid en vandring genom några af Yang-chaus gator, åtminstone ej så länge taflan är ny, och man är ovan vid detta stadslif med alla slag af skrik och folkträngsel. För att få frisk luft gå vi ibland utom stadsmuren, där det finns en gångstig på andra sidan af en vattengraf, som omger murarna. Därute hafva stadsboarna sin begrafningsplats, ett vidsträckt fält af små kullar alldeles intill gångstigen. Det hvilar något dystert öfver dessa grafvar, icke så mycket därför att de äro nakna och oprydda, utan blommor och minnesstenar, såsom vi se på kyrkogårdarna hemma, som fastmera genom medvetandet därom, att det stora, stora flertalet, som nedmyllats här, har lefvat och dött »utan hopp och utan Gud». Huru stor skuld har Guds församling på jorden häri? — Men Gud vare lof, ännu är det tid att gifva de lefvande evangelium till ett vittnesbörd.

O, hvilken glädje erfares icke öfver hvar och en, som stannar för detta vittnesbörd! Vi hafva nyligen fått höra om Herrens verk med en af de kinesiska lärarne i staden, Tien-tsin-ung, som undervisar vid West- och Sydportarna, vid hvar och en af hvilka en liten missionsstation finnes, som förestås af två systrar och en infödd evangelist. Tien lär ha varit en mycket stolt man, som många kineser äro; Herren hade förut talat till hans hjärta, men han hade ej velat stanna. Nu har dock Herren blifvit honom för stark. Han har böjt sig för korsets evangelium, funnit frid och börjat bekänna Jesu namn. Hans hustru var till en början mycket förbittrad däröfver, men har nu med sin man besökt missionärerna och lyssnat till ordet, som förkunnas. Måtte Herren i nåd få frälsa också henne! — Bland andra medel till Tiens omvändelse använde Gud också en dröm. Detta påminner om Job 33: 14—17. Tien tyckte sig se en missionssyster, som han för några år sedan undervisat, och som nu är hemma hos Herren, stående på en ljusomstrålad höjd, manande honom att komma dit upp. Men då han såg efter någon väg, fanns det endast en brant, smal klippväg, liknande en tunnel. Han tyckte sig då ha sagt, att han ej ens kunde få hufvudet igenom. Hon svarade, att om han blott trängde fram, skulle där blifva väg. Han gjorde det, och stigen vidgade sig. Under tiden tyckte han sig höra, huru en del af hans vänner nedanför ropade honom att komma tillbaka. Men han fortsatte och kom fram. — Denna dröm gjorde ett så starkt intryck på honom, att han därigenom fick mod att komma öfver på Herrens sida, och han har sedermera berättat drömmen för en af missionärerna på platsen. Måtte Herren få göra Tien till ett klart vittne för sig! Han lär ha yttrat, att han önskar få predika.

Yang-chau har annars varit en hårdarbetad plats för evangelium. Men vid detta års början har Gud gifvit flera af sina barn här detta löfte: »Se, jag vill göra något nytt», hvilket vi tro gäller ej blott Yang-chau utan hela Kina, och det var så skönt att redan nu, genom Tiens omvändelse, få se utsädet uppskjuta.

Miss Murray återkom för ett par dagar sedan från ett besök i Shang-hai, dit hon varit kallad för samråd med

mr. Taylor. Hon omtalade då, att mr. Taylor ämnar vädja till alla missionens medlemmar för påskyndandet af Kinas evangelisering med hänsyn till de politiska förhållandena. Det är fråga om fem års ihållande kringresande evangelistarbete af alla, som därtill äro villiga. Ehuru det finnes missionsstationer spridda öfver hela Kina, är det dock vidsträckta områden inom de stora provinserna, där evangelium ännu ej förkunnats. Gud har särskildt lagt på sin tjänares hjärta att nå dem *nu*, då Kina ju är öppet. Det är arbetare och *andeuppfyllda arbetare* i den myckna skörden, som behöfvas. Det bedes ock mycket, både af missionärerna för egen del och för de infödda kristna om kraft från höjden, att Guds verk i dem måtte fördjupas, samt att nya, utvalda vittnen bland dem måtte uppväckas, då de ju ha en särskild makt bland sitt eget folk. — — Bedjen ock I med oss, kära missionsvänner i Sverige! En innerlig hälsning till eder, kända eller okända, från vår lilla skara, som snart går norrut, genom eder i Herren förbundna medlärjunge i Sinims land *Nanna Fogelklou.*

. . .

Mina Svensson skrifver i ett enskildt bref af den 22 jan. följande från Y'ang-chau.

Det är i dag nyårsdag i Kina, och vi hafva haft stor fest för alla dem, som stå i någon förbindelse med missionen. De hafva tillbringat hela sin dag här från kl. 10 f. m. till 8 på aftonen. Många främlingar hafva också kommit, då det på nyåret är brukligt att gå in och hälsa på, hvarhelst porten är öppen. Kineserna hålla vid denna tid högtid en hel vecka — deras enda hvilotid på hela året. Vi hafva i dag fått öfva oss att sällskapa med dem; förfriskningar, såsom te, nötter, sötsaker m. m., bjödos omkring, och dessemellan hafva vi sjungit för dem och visat dem taflor. Många barn voro med. Vi började på morgonen med Guds ord och bön och hafva sedan haft äkta kinesisk middag med »chop-sticks» och många rätter, hvilka voro tillredda på gatan, där all kokning och bakning sker bakom en slags disk med sidoväggar och tak och därinnanför en liten gård. Våra egna tjänare hade ledigt den dagen. Några af de troende voro i en annan del af staden för att inviga ett nytt hus, som missionen byggt, och hvilket i dagarna blifvit färdigt; äfven de hade där möte med middag. På aftonen var i kapellet anordnad fest med julträd, rikligt behängdt med allehanda gåfvor för barnen, tjänarne och flera inbjudna. Det blef stor glädje vid utdelningen, då namnen uppropades, och hvar och en fick mottaga sin gåfva. Barnen fingo små dockor och leksaker af alla slag.

Evangelisten talade med anledning af gåfvorna mycket dyrbart om vår »outsägliga gåfva» Jesus. Flera sånger sjöngos, och slutligen åtskildes vi alla, lyckliga och tacksamma samt värmda och uppfriskade af detta afbrott i det trägna arbetet med studierna. Herren välsigne sådden! Folket här i staden får höra mycket Guds ord, men ännu ha ej några större väckelser ägt rum; vi bedja därom och vänta därpå! Under denna första vecka på nyåret höra vi natt och dag smattrande af raketer och skott m. m. Folket dyrkar nämligen på mångahanda sätt sina olika afgudar och de aflidnas andar. Vi ha blifvit afrådda att promenera utanför stadsmuren under hela denna vecka, emedan folket denna tid är mer än vanligt hätskt mot främlingar. O, att detta år finge blifva ett jubel- och friår för Kinas millioner! Hela denna vecka hållas möten hela dagarna här på missionsstationen, ty folket har nu tid att komma.

De infödda troende hafva under nyårsveckan varit samlade i bön om Andens utgjutande. Herren har varit mycket nära, och de synas hafva blifvit uppfriskade i anden samt vittna nu med mera ifver om Jesus. Evangelisten går hvarje dag på gatorna och predikar. Han talar praktiskt, enkelt och lefvande, säga de. Han är af Gud rikt välsignad och har stor kärlek till sitt folk. Måtte Herren få många sådana budbärare att förkunna hans lof!

Hudson Taylor är nu i Shanghai, och vi vänta honom hit; troligen kommer han i nästa vecka, när kinesiska nyåret är öfver. Vi ligga alla i bön inför Herren om en mäktig andeutgjutelse öfver alla missionärer och infödda kristna såsom det första och viktigaste villkoret att så fort som möjligt kunna gifva Kina evangelium! »Strömmar af nåd skola flöda.»

Vi ha alla genom Herrens nåd fått vara friska och i stånd att arbeta hela tiden. Dagarna fly så hastigt, snart blir det åter uppbrott, och vår lilla skara skingras ut öfver det mörka landet för att *med Jesus* uppväcka de förlorade, som *han* skall hafva till byte från Sinims land.

Sigrid Engström och jag hafva redan fått ganska mycket arbete bland de sjuka. Vi taga hvar sin vecka för detsamma för att ej blifva för mycket hindrade i studierna. Det är ju en stor förmån att få tjäna något litet redan nu, fastän vi ej kunna språket.

"Just det behöfver jag."

En gammal blind man uti provinsen Fuhkien kom för icke länge sedan till en missionär och begärde att blifva döpt. På dennes begäran berättade han om sitt förflutna lif och huru han kommit till tron på Jesus. »När jag var tjugufem år gammal», sade han, »kom jag, liksom så många andra, till den slutsatsen, att afgudadyrkan var fåfäng. Tidigt en morgon var jag ute på åkern strax bakom min stuga, och när jag nedslagen och hopplös till sinnes såg solen höja sig bakom bergen, fick jag en längtan att tillbedja den, föll ned på mina knän och bad: 'O sol, aflyft bördan från mitt hjärta!' Under två år tillbad jag solen, men mina synders börda tryckte mig alltjämt.

»En dag fick jag den tanken, att kanske månen bättre kunde hjälpa mig, och började därför tillbedja den, hvarmed jag fortsatte under ett helt år, utan att bördan i minsta mån lättades från mitt hjärta. Förtviflad vände jag mig slutligen till stjärnorna med samma bön om hjälp men förblef fortfarande ohulpen. Till sist kastade jag mig på marken och ropade: »Finnes en härskare ofvan stjärnorna, uppenbara dig för mig!» Men ingen röst kom från honom, som regerar öfver allt. För mig återstod således intet annat än att fortsätta mitt tröstlösa lif, och jag blef inom kort blind, hvarigenom mitt elände förökades.

»En tid därefter hörde jag vid ett tillfälle buller och lifligt samspråk på gatan och frågade genast hvad som stod på. En främling predikar, svarade man mig. Jag skyndade till platsen för att få höra främlingen, som berättade om den lefvande Guden och hans kärlek till de fallna genom Jesus Kristus. Allt detta blef mig för stort,

jag kunde ej längre vara stilla, utan sprang upp på mina fötter, hoppade och ropade af glädje: 'just det behöfver jag!'

»Nu är jag här i kväll», fortsatte den gamle, »för att blifva upptagen i Kristi församling och är sedan färdig att med Simeon utbrista: 'Herre, nu låter du din tjänare fara i frid', ty jag har funnit min Frälsare, och mitt hjärta är förlossadt ifrån mina synders börda.»

Ett nådens under.

En man vid namn Liu åhörde vid ett tillfälle i staden Luh-gan en evangelisk predikan. Liu var artist, vida berest och hade god inkomst genom att måla afgudar. Något förtroende för afgudarna hade han ej, då han ju själf kunde måla sådana, och följaktligen kände han ej heller behof af att tillbedja dem. När han fick höra talas om den »lefvande Guden», dröjde det därför ej länge, innan han mottog Jesus såsom sin Frälsare. Som han nu ej mera kunde måla afgudar, råkade han i stor fattigdom men förblef dock ståndaktig i tron på sin Gud.

Liu utstod svåra lidanden, synnerligast när hans forna vänner, likasom fordom Davids fiender, ropade: »Hvar är nu din Gud?» Han var rädd om sin Herres ära och ville ej längre med sin fattigdom gifva anledning till Guds namns försmädande, hvarför han lämnade staden och gick till Gan-king. Han anförtrodde sin säng och några vinterplagg åt en forman, som mot ersättning lofvade medföra dem till Gan-king, dit äfven han ämnade sig. Liu förlorade dock alla dessa saker genom formannens bedrägeri; denna sålde nämligen Lius tillhörigheter under vägen och visade sig ej mera.

En tid därefter träffade jag, säger berättaren, Liu i Luh-gan på väg till sitt hem i Honan. Jag blef djupt bedröfvad, när jag såg hans lekamliga nöd, men äfven tacksam öfver det kristliga tålamod, hvarmed han bar sitt lidande.

För att hjälpa honom föreslog jag, att han åt mig skulle måla en serie taflor öfver den förlorade sonen. Detta uppdrag utförde han så väl, att jag kunde uppmana andra att anlita hans pensel, och snart hade han flera beställningar, än han kunde utföra. På detta sätt kunde han hafva fått god förtjänst, men han aktade icke därpå, ty hans kärlek till penningen var mindre, än jag någonsin sett hos någon kines, och efter en tid lämnade han oss och gick till sitt hem för att vittna om sin Frälsare. Han fick också den stora glädjen att vid detta besök få föra flera af sina forna vänner till Jesus. Dessa tog han med sig till närmaste missionsstation, och missionären därstädes, som såg Lius brinnande nitälskan för själars frälsning, erbjöd honom att blifva evangelist, hvilket anbud han antog. Under detta arbete blef han ofta af folket tillfrågad, huru stor aflöning han hade, och när de fingo veta detta, nickade de förnumstigt, likasom ville de säga: »Vi skulle också tro, om vi blefve aflönade.» Af fruktan att vara till hinder för evangelium afstod nu Liu från sin lön och återtog penseln för att kunna underhålla sig själf genom sin målning, under det han fortfarande predikar, tvingad af Kristi kärlek.

De stumma afgudarna.

I närheten af staden Kwei-K'i i Kina bor en 80-årig gammal kvinna vid sidan af ett afgudatempel. Under tjugu-åtta år var det hennes hufvudsakliga sysselsättning att tvätta afgudarnas ansikten. En dag fick hon höra om Jesus och hans kärlek och tänkte då, att detta var just, hvad hon behöfde, om hon nu blott visste, huru hon skulle kunna pröfva sanningen af den nya läran? Slutligen fick hon klart för sig, att »om den nya läran är falsk, så kunna mina gudar säkerligen säga mig det», hvarför hon bad dem gifva henne en dröm, under det hon en natt skulle sofva i templet. Två nätter sof hon i templet, men afgudarna hade ingen dröm och intet svar att gifva. När hon den tredje natten skulle lägga sig ned framför afgudarna på tempelgolfvet, sade hon: »Detta är nu sista gången, jag frågar eder, och om I icke i natt sägen mig, att den nya läran är falsk, kommer jag att följa den i stället för att tillbedja eder.»

Kvinnan sof äfven denna tredje natt i templet utan något svar från afgudarna. Från denna stund vände hon sig af allt sitt hjärta från lögnen till sanningen, seende upp till Jesus såsom sin Frälsare. Ehuru hon ännu bor på samma plats bredvid afgudatemplet, blifva dock afgudarna nu otvättade. Den gamla kvinnan väntar att snart få möta Herren, antingen genom döden eller i skyn, för att evigt vara hos honom. *Ur Chinas Millions.*

Mr W. B. Sloan, sekreterare i China Inland Missionen, samt pastor Inwood från Irland hafva under dessa dagar möten i Stockholm, på middagarna klockan 1 utan tolk i K. F. U. M:s lokal och på kvällarna med tolk i olika lokaler. Herren har talat och talar genom dessa sina vittnen allvarligt och uppfordrande till sina barn. Att den af Gud ingifna skriften är »nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet» har säkerligen mången erfarit såsom aldrig tillförne. Herren gifve, att följderna må blifva, hvad han afsett, nämligen: »att Guds människa må varda fullbordad, till allt godt verk skicklig»!

Mr Sloan kommer att under denna månad, såsom förut är tillkännagifvet i denna tidning, göra resor i landsorten (se turlistan härnedan).

Måtte dessa resor genom Herrens nåd få bidraga till att hos missionsvännerna väcka en allvarlig åstundan efter ett lif i full och helig hängifvenhet åt Herren och därigenom äfven föröka och utvidga intresset för hans verk i Kina!

Turlista för Mr W. B. Sloan.

Den	4	april	Upsala.
»	8	»	Gäfle.
»	9, 10	»	Falun.
»	11	»	Linde.
»	12	»	Örebro.
»	13	»	Torp.
»	14	»	Norrköping.
»	15	»	Linköping.
»	16	»	Tranås kl. 10 f. m.
»	17	»	Huskvarna och Jönköping.
»	18	»	Eksjö.
»	19, 20	»	Malmö.
»	21	»	Helsingborg.
»	22—24	»	Göteborg.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

3. Årg. MAJ 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

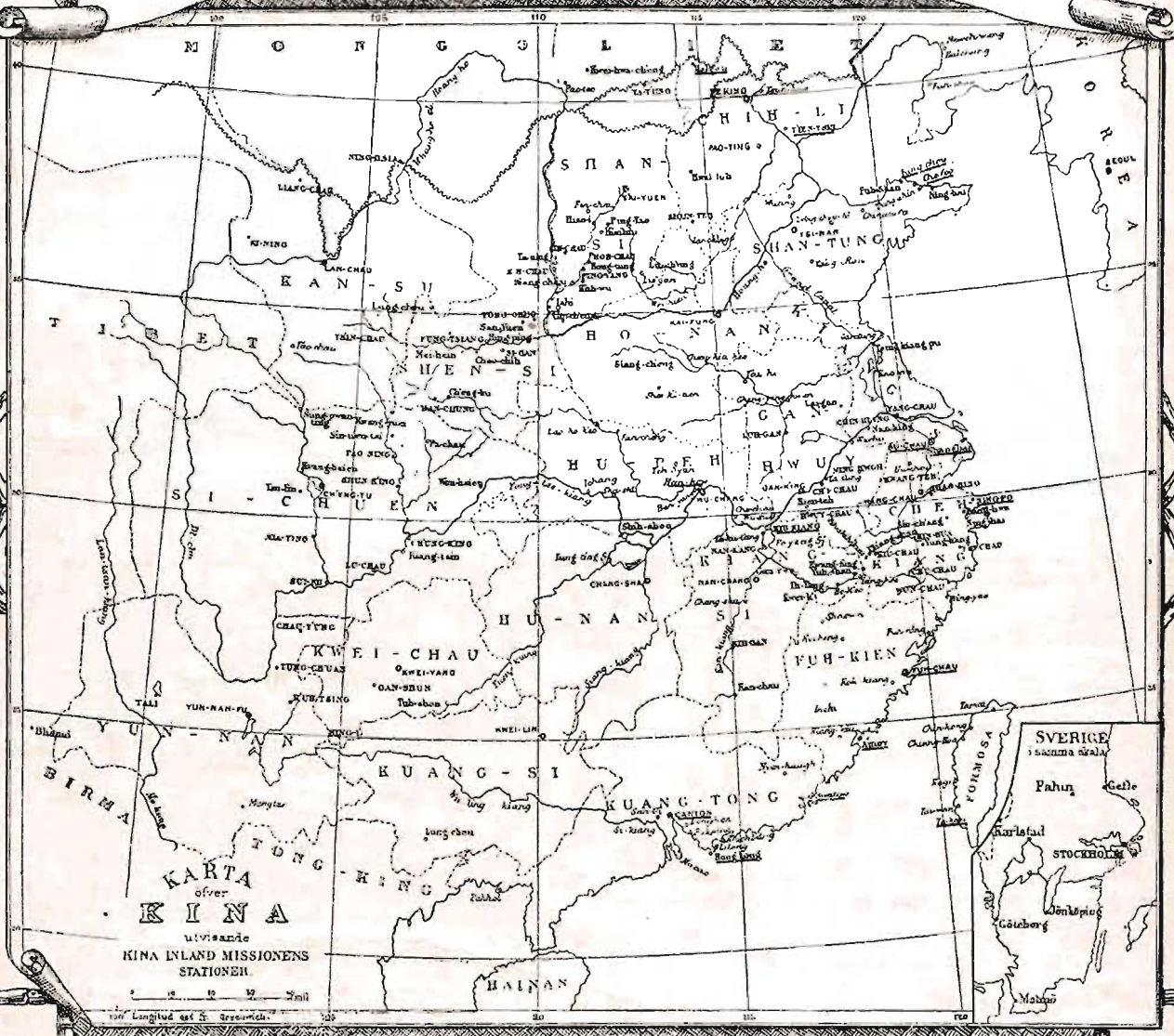

INNEHÅLL:

Redovisning. — »Jesus bad.» — Nytt mod. — Villkoren för verklig bön för missionen. — Från misionärerna: Bref från Gustaf Adolf Stålhammar, Augusta Berg, Carl Blom.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor,* Tranås.
* H. Dillner, *kapten,* Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare,* Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.* | August Berg, *vice föreståndare.*

A. Hahne, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april månad 1898.

N:o		Kr. ö.
348.	G. P., Katrineholm, Borås	150: —
349.	H. H., Kalmar, skolfonden	30: —
350.	B. R., Skareda, Aneby	20: —
351.	M. J., Lycksele gen. J. A. C.	6: 45
352.	Insaml. inom Tuna församl. gen. A. R.	15: —
353.	Rest från missionsauktionen i Halltorp d. 20/10 97 P. A. B.	10: 40
354.	Insaml. vid syföreningens sammankomster gen. dito	7: 25
355.	Från Ekenäs rest från auktion 1896 gen. dito	6: —
356.	» » » » 1897 gen. dito	1: 35
357.	Onämnd Halltorp gen. dito	10: —
358.	Från söndagsskolan i Ateneum för flickor gen. K. N.	99: 82
359.	Till jullådan af S. E., Stockholm	10: —
360.	Ett löfte åt Herren af H. H., Vånga gen. O E.	5: —
361.	Syföreningen i Bergunda gen. G. W.	20: —
362.	O. W., Växjö	25: —
363.	M. S., Mora	257: —
364.	C. M. K., Vrigstad	10: —
365.	G. R.	5: —
366.	C. J. E. A., Klämma, Oskarshamn	10: —
367.	Boda mfg gen. F. H., Boda, Hellestad	25: —
368.	A. B—n	5: —
369.	E. H—n gen. J. M. F., Kalmar	100: —
370.	Undersåkers mfg gen. E. N.	50: —
371.	L. A., Hyttbäcken, Julardo, till miss.-biblioteket	10: —
372.	J. F., Kristianstad (bidrag till frakt för jullådan)	5: —
373.	A. A., Edesta, Mölnbo	5: —
374.	Kollekt i Gäfle gen. J. R.	43: 44
375.	Kollekt i Falun gen. E. E.	76: 55
376.	En ring, försåld	10: 50
377.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	38: 32
378.	Kollekt i Örebro gen. M. S.	23: 38
379.	Onämnd den 15/4, Linköping	2: —
380.	G. T., Boxholm	25: —
381.	Gen. E. V., Helsingborg	10: —
382.	S. R—s sparbössa, Göteborg	12: 50
383.	Gen. B. B., kollekt i Johanneskyrkan, Göteborg	18: 16
384.	Gen. I. L., Göteborg, kollektmedel	39: 62
385.	Ett tackoffer från onämnd gen. K. B., Tranås	12: —
386.	Onämnd, Säby gen. dito	35: —
387.	Onämnd, Tranås gen. dito	12: 50
388.	H. P. från Källvik, Torpa s:n gen. dito	5: 25
389.	K. och J. B. gen. dito	100: —
390.	J. S., Malmö	5: —
391.	Sparbössemedel från barnen i Brummerska söndagsskolan gen. E. H.	61: 52
392.	Dito från lärarna gen. dito	101: 79
393.	Missionsvänner i Bornholm gen. E. M.	10: —
394.	Onämnd, Skåne gen. dito	15: —
395.	Kollekt i Huskvarna den 17/4 gen. N. O.	85: —
396.	Missionsvänner i Usta, Odensbacken gen. J. S.	25: —
397.	L. B., Stockholm till M. Svenssons underhåll	10: —
398.	Från en liten försäljning i Karlskrona gen. J. S.	15: —
399.	Lille Oskar gen. dito	10: —
400.	K. M. A. till fröken Agnes Forsbergs underhåll	400: —
	Summa kronor	2,100: 80

Med varmt tack till alla gifvare.

Ty Gud är den som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa. 2 Kor. 4: 6.

"Svenska Missionen i Kina"

firar, vill Gud, sitt elfte årsmöte instundande Kristi himmelsfärdsdag, och utbedja vi för detta möte missionsvännernas hjärtliga förböner, att Herrens närvaro må förnimmas ibland oss rikare än någonsin.

En kär gammal kinesisk kvinna, hvilken tjänat Gud under fyrtio år, samtalade nyligen med en ung kvinnlig missionär om Herrens andra tillkommelse, undrande om det väl vore sanning, att han skulle komma åter? Sedan tillade hon: »Jag är en gammal kvinna, men nog skulle jag tycka om att få stanna för att se honom komma». Hennes enkla, barnsliga förtröstan stärkte min egen tro», säger missionären, »och då hon omtalade för mig de många små bevis på Guds kärlek, som hon dagligen fick erfara, strålade hennes gamla fårade anlete af inre frid och glädje. »Ju större tro vi hafva till honom, desto härligare uppenbarar han sig för oss», sade hon, och är icke det en sanning, väl värd att lära känna på erfarenhetens väg?

"Jesus bad."

Anteckningar från ett föredrag af *Rev. Ch. Inwood.*

Det är isynnerhet Lukas, som i sitt evangelium åter och åter låter oss blicka in i Jesu bönelif, medan han vandrade här på jorden. Och låtom oss stanna litet inför några viktigare ställen, som handla härom.

Jesus bad om den Helige Ande. Uti kap 3: 21 f. läsa vi, att »då Jesus vardt döpt och *bad*, öppnades himmelen, och den Helige Ande for ned i lekamlig skepelse, såsom en dufva, öfver honom». Jesus behöfde ej bedja om den Helige Andes eld till rening, ty uti honom fanns intet, som behöfde bortbrännas. Den Helige Ande kom därför i en dufvas skepelse öfver honom. Dufvan talar till oss om renhet, frid, mildhet och kärlek. Vid det i vår text omtalade tillfället blef Herren Jesus smord för den underbara verksamhet, han stod i begrepp att upptaga. Ifrån denna stund kunde han på sig tillämpa de profetiska orden: »Herren Guds Ande är öfver mig, *ty* Herren har smort mig *till* att båda glädje åt de arma» o. s. v.

Märk, att »då Jesus *bad*, öppnades himmelen» o. s. v. Om *han* behöfde bedja om andens gåfva, han som dock var *ett* väsende med den Helige Ande, huru mycket mera behöfva då ej vi bedja om himmelens öppnande, så att den Helige Ande må hafva fri och öppen väg att nedfara öfver oss.

»*Jesus gick afsides bort — och bad.*» Dessa ord läsa vi i 5 kap. och 16 versen. Af sammanhanget se vi, att »ryktet om Jesus spridde sig», så att »mycket folk församlade sig för att höra honom och blifva botade från sina sjukdomar. *Men* han gick afsides o. s. v. Vid ett tillfälle då, mänskligt taladt, Jesu närvaro och verksamhet borde hafva varit till den största välsignelse, — just då lämnar han allt och alla och går afsides bort för att bedja. Han försmådde folkets pris och beundran för att odeladt få behålla Fadrens välbehag.

Aldrig har det funnits en tid, då Guds församling har varit i så stort behof af mycken bön som just i våra dagar, och dock har det kanske aldrig funnits en tid, då bönen så försummats som just nu. Man inlägger mycken energi och anstränger sig till det yttersta i det kristliga arbetet; men den feberaktiga brådskan i allt, som göres, undantränger bönen, och dock, ju flera tillfällena äro till att verka, desto mer bön behöfves. När vi på alla sidor omgifvas af dem, som behöfva oss, och då utsikterna till att kunna hjälpa blifva allt större, låtom oss afbryta vår brådskande verksamhet och gå afsides inför Gud i bön. Vi behöfva ej frukta att därigenom förlora tillfällena, tvärtom skola de blifva så mycket bättre använda och frukten af vårt arbete desto rikare.

Låtom oss dessutom ihågkomma, att vi aldrig stå i större fara för vår själ, än då vi lofordas af människor, och då vi tycka oss själfva vara oumbärliga. Huru många hafva icke tagit obotlig skada af det beröm och den beundran, de åtnjutit i det kristliga arbetet. De, som förr varit till välsignelse för andra, äro nu i många fall till välsignelse för ingen och stå ibland oss som varnande exempel. För att icke förhållandet skall blifva detsamma med dig och mig, då äfven våra naturer hungra efter människors erkännande och beröm, låtom oss följa Jesu exempel och gifva oss tid till bön afsides med Gud äfven under de brådaste stunder. Vi skola då lära oss att villigt försaka människors loford och göra Guds välbehag till en nödvändighet för oss och vårt arbete.

Jesus bad om Fadrens ledning. I kap. 6: 12 f. se vi, att Jesus tillbringade en hel natt »i bön till Gud», och så snart det »blifvit dag, tillkallade han sina lärjungar och utvalde tolf af dem, hvilka han kallade apostlar». Jesus visste af hvilken betydelse detta utväljande var, han kände ansvaret tungt hvila på sig och ville därför ej kalla en enda apostel vid namn, förr än han i stilla bön och förbidan ställt sig under Fadrens direkta ledning.

Om Jesus ej kunde handla utan Fadrens ledning och var beroende af bönen för erhållandet af denna ledning, huru mycket mer äro då ej vi i behof af bön, mycken bön, att vi ej må handla efter egna rådslag och göra hvad tankarna vilja. Huru godtyckligt välja ej församlingarna sina själasörjare och huru lättvindigt väljas ej söndagsskollärare uti våra söndagsskolor. Om Jesu exempel efterföljdes, huru olika emot nu skulle ej då resultaten af vårt arbete blifva. Våra kyrkor och predikolokaler skulle ej då, såsom nu, vara fyllda med oomvända och halft omvända åhörare. Köttet skulle ej heller äga så stor frihet uti det andliga arbetet, som nu är fallet.

Men märk, att Jesus bad ej blott med anledning af hvad som skulle ske, utan ock med anledning af hvad som hade skett. Uti den 11 versen läsa vi, att de skriftlärde och fariseerna blefvo ursinniga och talade sinsemellan om hvad de skulle kunna göra åt Jesus. Hans kärlek bemöttes med hat, och hans villighet att hjälpa och tjäna begagnade fienderna sig af för att om möjligt finna orsak till anklagelse mot honom. Men liksom Jesus i bön till Gud öfvervann frestelserna, då människorna lupo till för att höra och syntes ifriga att mottaga sanningen, så öfvervann han ock genom bönen frestelserna till modlöshet, när hans kärleks budskap ohördt förklingade. Vi läsa i Joh. 7, att han ropade: »Om någon törstar, så komme han till mig och dricke». Jesu ljufliga inbjudan bemöttes med spott och spe från några och med likgiltighet från andra. Rörande de senare heter det, att »hvar och en gick hem till sitt». Ingen mottog kallelsen. »Men Jesus gick till Oljeberget», läsa vi omedelbart därefter. Endast i bönen skola vi varda uppehållna under tider af motgång, och då frukten af vårt arbete synes uteblifva.

Om vi skola kunna förstå Guds rikes hemlighet rörande bönen, måste vi lyssna till och efterfölja Jesu ord: »lären af mig».

Därigenom är min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt, och I skolen blifva mina lärjungar.

I hafven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder, och jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt, och att eder frukt skall förblifva; på det att hvad helst I bedjen Fadren i mitt namn, det skall han gifva eder.

"Nytt mod."

Af *August Berg.*

»Och när bröderna där fingo höra om oss, gingo de ut för att möta oss ända till Forum Appii och Tres Tabernæ; och när Paulus såg dem, så tackade han Gud och fick nytt mod.» Apg. 28: 15.

»Jag vädjar till kejsaren!» Så lydde Pauli svar på Ståthållaren Festus' tillfrågan, om han ville fara upp till Jerusalem för att där låta sig dömas. Herrens förutsägelser om Saulus, huru mycket han skulle lida, och huru han inför hednafolk och konungar skulle vittna om sin Frälsare (Apg. 9: 15, 16), voro nu på väg att nå sin fullbordan.

Men nog såg det mången gång ut för Paulus, som vore hans sak hopplöst förlorad, som fäktade han i vädret, som vore han, hvad ateniensarne kallade honom för — »en pratmakare».

Vi veta dock genom studiet af Pauli bref, att alla dessa yttre inflytelser endast berörde så att säga ytan af hans tro, de rubbade aldrig själfva grundvalarna.

»Jag vet», »jag är förvissad» äro uttryck, som han ofta använder. O, hvilken förmån att hafva gjort sin kallelse och utkorelse fast! Hvad är all jordisk glans och ära mot det att kunna tillägna sig ett sådant klenodium som blott detta: »Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus!» Hvilket dagligt gästabud är det ej att veta, det Guds välbehag hvilar öfver en och att man, vägen må vara jämn eller svår, dock går på den Herren utstakat! Låtom oss nu från hvad som i vår text säges om Paulus hämta en praktisk lärdom! Han var en människa »af samma natur som vi». Ett större mått af Ande och tro hade han nog, men vi få ej tänka oss, som skulle vi ej kunna uppnå samma grad af fullkomlighet. Äfven en Paulus hade att taga sina ord tillbaka (Apg. 23: 5) och ångra att han skrifvit ett bref (2 Kor. 7: 8), han »längtade efter» sina filipper, han »tänkte oaflåtligen, natt och dag» på sin Timoteus, han hade »stor sorg och oaflåtligt kval i sitt hjärta för sina anförvanter efter köttet o. s. v. Älskade, känna vi till detta? Förvisso har inför oss alla, jag tänker nu särskildt på de af oss, som på ett eller annat sätt äro upptagna med missionsarbete, hemma och ute, den jätte, som heter »misströstan», ristat sitt stora hufvud och ropat till oss: »Förgäfves har du arbetat; fruktlöst och fåfängt har du förspilt din kraft.» Es. 49: 4.

Vi se på den stora mängden och våra små bröd och få fiskar i stället för att se på honom, som verkar allt. Vi »förstå ej skrifterna, ej heller Guds kraft». Matt. 22: 29.

Vår kärlek besvaras ej, våra bästa afsikter missförstås, vänner, till hvilka vi vädja, se ej Guds rikes angelägenheter lika viktiga som vi, och så till råga på allt kanske kroppslig svaghet tillstöter: Detta är pröfningsstunder, då det skall uppenbaras, om vår kärlek är af rätta slaget. Väl den, som håller ut! Herren har hjälpen redo i rätta stunden! Han vet, hvad för ett verk vi äro! Han gör vind, eldslågor, änglar och människor till sina sändebud, ja, »alla ting äro dina tjänare», Ps. 119: 91. Till och med ett litet bref, skrifvet i Jesu namn är ett sändebud. »Hvad kallt vatten är för törstig strupe, är god tidning ifrån fjärran land.» Ordspr. 25: 25.

Paulus fick »nytt mod», då han såg bröderna. Så kan vår blotta närvaro, då den återspeglar något af Kristi kärlek, vara en broder eller syster till hjälp. »Mamma, änkan Pettersson sade, att mitt besök gjorde hennes hjärta så godt», sade en liten flicka till sin moder, »men jag förstår ej, huru det kunde göra det. Då jag kom in till henne, såg jag att hon grät, och då lade jag min kind mot hennes och grät också, det var allt! »Nytt mod!» En ny blick på de gamla tingen, en ny kärlek till de likgiltiga och kärlekslösa, en ny förökad tro på framgångar af våra företag! O, må vi gå omkring i syskonkretsen och ingjuta nytt mod i hjärtan, som ängslas, stärka händer, som slappnat! Tillfället ligger vid vår dörr.

Där sitter en gammal din släkting, som ej kan gå ut, och som du ej besökt på länge. Gif något af din tid, skänk honom eller henne ett besök, och du skall kanske tillföra »nytt mod» till ett gammalt trött hjärta. Eller vet du af en sjuk, som kanske tillika är fattig. En hård lott! Huru gärna vill ej modet försvinna! Månne ej Herren vill sända dig som sitt sändebud för att bibringa hjälp och tröst? Och om, när du gått, likasom ett skimmer hvilar öfver det bleka ansiktet och läpparna framhviska: »väl är jag arm och fattig, men Herren sörjer för mig!» säg, har du ej blifvit rikligt belönad? Kanske — och dock, jag skulle önska det ej behöfde sägas, — har du ej på länge låtit dina kära föräldrar få någon underrättelse om dig, och likväl är det ditt hjärtas högsta glädje att »hedra fader och moder». Du har ingen orsak att behöfva blygas, allt går dig väl, men de gamla i hemmet, som dagligen följa dig, deras barn, tråna efter underrättelser. Käre, sänd dem ett bref och ej alltför sällan, och de få »nytt mod» att lefva om sitt lif i sitt älskade barn.

Eller kanske ute på missionsfältet, i det varma Afrika, i Kina eller Indien har du en vän. När ni skiljdes, lofvade du att ofta skrifva och gjorde så ock till en början. Men nu, huru är det nu? Din vän är kvar därute, åren och mödorna hafva väl förändrat utseendet, men *känslorna* för dig och fädernejorden äro desamma. Nu, då den svarta, gula eller bruna brefbäraren kommer, medför han aldrig något bref från dig, ofta kanske ej från någon.

Med en suck läggas tidningarna afsides och i hjärtat heter det: »Nästa gång!» Ja, tänk om det» nästa gång» komme från dig! »Nytt mod» skulle du då ingjuta i din väns hjärta där borta i fjärran. Exemplen kunde mångdubblas, men de ofvan anförda må vara nog. Ringa orsaker, stora verkningar. Följande exemplet af vår Mästare, som ömsom med sin blick bestraffade, ömsom »såg och fattade kärlek till», ömsom »såg upp mot himmelen» och fick kraft till att uppväcka döda, ömsom hjälpte genom vidrörande, må vi gripa tillfällena i flykten under vår korta främlingsskapstid och med de medel, som stå oss till buds, i kärleken tjäna den ene den andre. Herren är trofast. Hvad han lofvar det håller han. De som *vänta* efter honom få »ny kraft». Es. 40: 31.

Hans ord förblifver evinnerligen.

"Villkoren för verklig bön för missionen."

Det gifves trenne nödvändiga villkor för att kunna öfva verklig bön för den yttre missionen.

1. *Vi måste lära känna hedningarnas nöd.* Det är otänkbart, att den, som ej är i tillfälle eller ej besvärar sig med att taga reda på de förhållanden, i hvilka hedningarna lefva, skulle kunna känna behof af att hjärtligt bedja för det missionsarbete, som bedrifves ibland dem. Du, Guds barn, det är din plikt att i kärlek sätta dig in i hedningarnas förtviflade belägenhet; gör dig besvär att lära känna deras hopplösa tillstånd; besinna hvilket namnlöst elände, som döljer sig bakom den sanningen, att ännu nära 1,000 millioner hedningar stå utanför evangelii inflytande. O, när vi gifva oss tid att öfverväga detta, är det, som om våra hjärtan ville brista, och sannerligen vi bedja då ej längre af tvång, utan det blir ett trängande behof att få åkalla Gud för dessa, som äfven vi i vår mån stå i ansvar för.

2. *Vi måste betrakta hedningarna från Guds och bibelns synpunkt.* Om du icke vill se den nakna verkligheten i ansiktet, skall du aldrig blifva en bedjare för den yttre missionen. Ställ dig på den ståndpunkt, som är dig anvisad i ordet, betrakta hedningarna såsom Jesu »andra får», som dock äro utan hopp och utan Gud i världen»; sätt dig i tron in i Jesu kärlek till dem, där han hänger på förbannelsens trä, för att äfven de skulle ärfva välsignelsen, och se, huru återlösningen, som äfven tillhör dem, likväl beröfvas dem genom församlingens likgiltighet och själfviska lif. Stilla dig, och se mot hvilket hopplöst slut dessa millioner ila, och du skall sannerligen ej kunna låta bli att bedja och bedja allvarligt och uthålligt för den mission, som pågår ibland dem.

3. *Vi måste själfva göra uppoffringar.* Så länge vi själfva icke uppoffra något för hedningarnas frälsning, blir ej vår bön en bön af personligt intresse. Om du däremot offrar något, som är dig dyrbart, så skall ditt hjärta därmed tagas tillfånga och du i din bön för missionen inlägga en ny kärlek och kraft.

Om t. ex. föräldrar offra sitt älskade barn på Herrens altare, och Herren skickar det till Kina eller till ett annat missionsfält, såsom sitt vittne, huru varm och innerlig blir då ej bönen för detta barn och dess arbete; den försummas ej gärna. Offra därför åt Herren för dina i otro döende medmänniskor, och bönen skall ej uteblifva; offra mycket, och du skall bedja mycket; offra så mycket, att det svider, och din bön skall blifva ett trons fasthållande af Herren, som gifver dig ditt »hjärtas önskan och icke vägrar dig dina läppars begäran». Herren »bekräftar sina tjänares ord och fullkomnar sina sändebuds råd.»

Ant. från ett föredrag af Rev. Ch. Inwood.

Från missionärerna.

Språkskolan i Ganking 1 mars 1898.

Käre broder!

När jag ser tillbaka på den gångna månaden, har jag endast orsaker till tack och lof för all Guds godhet mot mig. Bröder, som vistats här i Ganking vid språkskolan, prisa alltid Herren för den välsignelse, de fått mottaga under sitt arbete, och jag måste göra detsamma. Tiden, jag varit här, har varit rik på erfarenheter; min bön är att Herren må gifva mig nåd att tillgodogöra mig dem och arbeta ut dem i lifvet.

Jag har i veckan haft bref från Carl Blom. Han var återkommen från en missionsresa i Honan tillsammans med Hugo Linder. Vårt fält är stort i den provinsen och arbetarna äro få; ingen missionsstation!

Fyra nya bröder från England anlände för en vecka sedan; vi äro alltså för närvarande 18. Må Herren bevara oss alla och skapa oss till dugliga arbetare för sig i Kina.

Språkstudierna upptaga hela vår tid (ett par timmar reserveras dock alltid för studiet af vår kära bibel), och vi få bereda oss på tålamod och uthållighet vid inlärandet af detta språk. Det omedelbara framtidsperspektivet är allra minst ett helt års flitigt hängifvande åt detsamma. Förrän efter tvenne års förlopp blir man föga användbar för direkt verksamhet bland folket. En rundlig tid är emellertid nödvändig, icke blott för språkets skull, utan äfven för att lefva sig in i folkets förhållanden, vanor, tänkesätt o. s. v.

Inom Kina Inland Missionen pröfvas de utgående missionärernas framåtskridande i språkkunskap genom flera examina. Utförliga kurser äro sammanfattade för icke mindre än sex examina. Genom dessa kurser underlättas vårt arbete betydligt. Man har sin bestämda arbetsplan, pröfvad såsom praktisk och bra genom äldre missionärers erfarenhet. Vi behöfva ej förlora tid och krafter på att själfva söka lista ut bästa sättet att lära språket utan kunna strax sätta i gång med fullt arbete, vetande att vägen bär säkert till målet, endast vi hafva tålamod. Tiden för den första examen är växlande, den tager vanligen *minst* sex månader. Somliga aflägga den, medan de ännu vistas vid språkskolan, andra lämna Ganking dessförinnan för att på olika missionsstationer fortsätta arbetet. Åtskilliga af mina kamrater, som vistats här sedan i höstas, hoppas klara ut profvet till våren. Examen omfattar, utom en innehållsrik lärobok, Markus' evangelium samt ett par kapitel ur en af de klassiska böckerna. Dessutom ingår i pröfningen åtskillig geografisk kunskap beträffande Kina, äfvensom bestämmelser för utländingars vistelse och resor inom »midtens rike!»

Vintern är en god årstid att vistas här. Kölden är måttlig. Oväder stryka naturligen då och då öfver trakten med regn, snö och rusk. Temperaturen tyckes hålla sig i allmänhet omkring en 4—8 grader; vackra vinterdagar, med klar, blå himmel och strålande sol, öfverflöda. Solen verkar mycket kraftigt i detta klimat; äfven om vintern måste vi utländingar bära parasoll till skydd för solstygn eller andra olägenheter. Under sommaren är Yang-tse-kiang-dalen mindre tilldragande. Febrar trifvas här mycket bra. En afton gjorde jag ett besök på Gankings lilla kyrkogård, belägen en godt stycke utanför staden på en fridfull plats. Där hvila, utom några infödda kristna, 5 à 6 missionärer, hvilka fallit offer för tyfoidfeber, malaria o. s. v.

Kurserna anordnas därför om möjligt på hösten, d. v. s. oktober, till våren. I maj söker man i allmänhet placera ut vinterns elever på missionsstationerna.

Jag har hela tiden fått vara frisk och kry samt trifves utmärkt. Några oroligheter bland befolkningen med anledning af de brydsamma tider, Kina har att genomgå för närvarande, hafva ej förmärkts i Ganking. För en 14 dagar sedan utfärdades en proklamation från regeringen till skydd för alla utländingar. Den blef uppslagen flerstädes i sta-

den, och vi åtnjöto för ett par dagar skydd af militärpatruller, hvilka bevakade våra knutar. Må vi tacka Herren för allt det skydd i yttre afseende, han förlänar oss, samt bedja honom om nåd och visdom att nyttja de gynnsamma förhållandena till hans ära.

D:r Hudson Taylor anlände i midten af januari i sällskap med miss Soltau från England till Shanghai. Den långa resan, hvilken tagits öfver Amerika, hade pröfvat d:r Taylors krafter rätt mycket, så att han var klen vid framkomsten. Nu är han fullt återställd; vi vänta honom just i dagarna hit till Ganking. Hans uthållighet och självuppoffring i Herrens ärenden är underbar. Jag föreställer mig, att han är en 65 års man, och det vill inte säga litet att vid den åldern vara ute på strapatser under resor här i Kina, i synnerhet i vårmånaderna februari och mars, då vädret är förskräckligt. Stormar, regn i strömmar, en och annan dag blandadt med snö, köld etc. Miss Soltau är föreståndarinna för det bekanta traininghemmet för kvinnliga missionärer vid Pyrland Road i London. Hon har åtföljt d:r Hudson Taylor hit ut för att inspektera missionsstationerna, tillhörande Kina Inland Missionen, med hänsyn till de kvinnliga arbetarnas verksamhet. Låt oss bedja Herren gifva henne krafter och vishet att utföra sitt verk fullständigt. Som sagdt, vänta vi dem hit till Ganking kanske i morgon.

Här i Ganking äro vi medvetna om den allvarliga kris, Kina håller på att genomgå. Redan nu kunna vi tacka och lofva Herren för de många underrättelser om evangelii framgång, som inlöpa; vi yngre missionärer hafva kommit hit vid början af en händelserik period. O, att Herren ville draga oss närmare och närmare sig, ville skapa oss till oegennyttiga, helhjärtade Jesu Kristi efterföljare.

Jesus Kristus är världens ljus. Han skall förhärligas oss.

Herren är mitt ljus och min salighet; för hvem skulle jag frukta? Herren är mitt lifs värn; för hvem skulle jag rädas?

Ett beder jag af Herren, därefter traktar jag: att jag i Herrens hus må blifva i alla mina lifsdagar för att skåda Herrens ljuflighet och tillbedja i hans tempel.

V. 13. Likväl tror jag . . . etc. V. 14. Förbida Herren, — förbida Herren! Ps. 27.

De hjärtligaste hälsningar.

Tillgifne brodern
Gustaf Adolf Stålhammar.

* * *

T'ong-cheo-fu d. 12 januari 1898.

Älskade missionsvänner!

Guds frid!

Julen ligger nu bakom oss, och hafva vi tillryggalagt en half månad af det nya året. Se vi tillbaka på det flydda året, huru har ej hvarje dag varit tecknad af Herrens godhet! Han har låtit oss alla hafva hälsa; han har bevarat våra själar, fyllt alla våra timliga behof, gifvit oss ynnest bland folket och låtit oss se, att vårt arbete icke är fåfängt. Ja, ho kan förtälja Herrens alla välgärningar!

Jag ville nu låta eder veta, huru vi firade julen här i T'ong-cheo-fu. I mångt och mycket hade vi det ganskalika som därhemma, vi *försökte* åtminstone göra allt så hem likt som möjligt. Lutfisk stod ju ej till att få här i Kina, men »dopp i grytan», juldricka och julgröt hade vi. Äfven hade vi pepparkakor och ost från Sverige, som vi sparat till jul. Genom att plocka fram dukar, kort och andra småsaker, som ej begagnas i hvardagslag, fick vårt stora, trefliga hvardagsrum ett mera helgdagslikt utseende; midt på golfvet hade vi en stor gran (cypress). Julaftonen voro vi för oss själfva, men juldagen och annandagen firade vi med våra kinesiska syskon. Huru gingo ej tankarna den aftonen, mer än eljest, till våra älskade därhemma, och då vi sedan läste jultexten och förenade oss i tack och lof till vår dyre Frälsare, som föddes fattig för vår skull, förnummo vi, att vi verkligen möttes vid krubban! Huru skönt ljödo ej de kära julsångerna »Hell dig, julafton» samt »När juldagsmorgon glimmar».

Kl. 6 juldagsmorgon samlades vi till julotta i kapellet, som var rikt upplyst af en mängd ljus, transparanger och julgran samt en stor koleld. Allas ansikten lyste af glädje. Inalles voro vi nog öfver 40 personer, af hvilka de flesta legat hos oss öfver natten för att ej försumma sig. Först sjöngo och spelade vi några sånger, och sedan talade min man öfver Lukas 2 samt om granens betydelse. Sedan åter en sång, och så besteg broder Sandberg talarestolen och hade till text Esaia 9, och så förenade vi oss alla i tack och lof till Herren. Efter mötets slut satte vi oss ned till förtroligt samspråk med våra vänner, som undfägnades med té, nötter och kakor, hvarefter vi alla intogo kinesisk frukost. Frampå förmiddagen gingo de flesta af våra vänner hem till sitt, och vi själfva gingo till syskonen Sandbergs på middag, där vi för vårt husfolk hade ordnat en liten festmiddag.

Annandagen, söndag, hade vi morgonbön och förmiddagsgudstjänst som vanligt. Kapellet var alldeles fullsatt. På eftermiddagen efter mörkrets inbrott samlades vi åter i kapellet, hvilket var upplyst som på juldagsmorgon. Denne gång lämnades mötet fritt för kineserna, vare sig någon ville aflägga vittnesbörd eller hade något förmaningens ord.

Vår gamle lärare Fann tog först till ordet, läste upp Joh. 8: 12 och påpekade att det står: »Jag är *världens* ljus», ej endast västerns utan ock Kinas. Fann hade smakat fröjden af det jordiska goda; han är lärare och besitter god bildning, men han fann mera och *nog* i Jesus. Han hade förut varit spelare men var nu frälst af Guds nåd.

Li-Chan-iong, en af våra medhjälpare: »Nu förblifva tro, hopp och kärlek, dessa tre, men störst bland dem är kärleken». Kärleken är *viktig*. Det hjälper ej, om jag predikar aldrig så bra men saknar kärlek. Jag skall ej endast älska mina vänner, dem som tro evangelium, utan äfven dem, som ej tro och äro mina ovänner, såsom Paulus säger: »Om din ovän är hungrig, så gif honom mat, om han är törstig, så gif honom dricka» etc. etc.

Kao-Ming-shuen, också en af våra medhjälpare: »Vi äro *Guds* tjänare. Vår tid och våra gåfvor äro ej våra egna. Må vi därför se till, att vårt lif stämmer öfverens med bekännelsen».

Shï-Huai-feng omtalade, huru han blifvit frälst från opium samt lärt känna Gud i vår opiumasyl för 6 à 7 år tillbaka.

Ma-Pu-sin berättade, hur han först varit färgare, sedan sålt mat och slutligen slagit sig på att praktisera buddhaismen, och som en följd däraf blef han en ifrig afgudadyrkare och vegetarian, tills han för två år sedan sammanträffade med oss. Många smädade honom, men han var

lycklig och glad i Herren. Han citerade Rom. 8: 14: »Alla, som drifvas af Guds Ande, äro Guds barn.»

Kü Lu-chin, vår portvakt: »Det är första gången jag vittnar, och många kanske ej veta, att jag verkligen tror på denna lära. »Den, som bekänner mig inför människor, honom skall ock jag bekänna inför min fader, som är i himmelen.»

Iao-si, syskonen Sandbergs kock: »Jag insåg ej mycket, begrep ingenting, då jag kom hit för några månader sedan. Mitt hem var fattigt. Under hungersnöden för 20 år sedan fick jag blott läsa ett par månader, men sedan jag kom hit, har jag lärt mig en hel del skriftecken. Jag förstår nu, att Jesus är den sanne Frälsaren, som kan förlåta mina synder. Jag förstår ej riktigt, hvad det menas med att tro; men att bedja till Gud och förtrösta på honom för min utkomst är väl rätt? Det rörde mig mycket, då jag läste, att Jesus föddes till jorden och lades i en krubba».

Doktor Liang omtalade, hurusom han haft en dröm för ett par dagar sedan. Han såg ett stort ljus komma från väster och hörde folk som ropade: »Himmelriket är nära».

Detta är nu det väsentligaste af deras vittnesbörd. Vi erforo, att Guds Ande var mycket nära; det var ett af de dyrbaraste möten, vi någonsin haft. Herren fullborde sitt verk i allas deras hjärtan!

Vårt arbete är ej fåfängt, vi skola skörda, om vi ej tröttna. Vår dyre Mästare är värd att hafva vårt hjärtas *hela* kärlek och våra *bästa* krafter.

Våra små älskade gossar, Henrik och Waldemar, äro krya och sprida så mycket ljus och glädje omkring sig. Lilla Henrik led under ½ års tid af stark malariafeber. Under konferensen i Üin-ch'eng, sept. 1897, tycktes han vara mycket nära grafvens portar. Det såg ut, som Herren velat taga hem det lilla lammet.

Vi förenade oss då i bön, att Herren måtte göra *som honom täcktes*. Herren svarade på våra böner så, att från den stunden blef det en vändning i Henriks sjukdom, och nu är han så frisk, som om han aldrig varit sjuk. Tacken Herren med oss härför!

Vi hålla nu på att göra förberedelser för öppnandet af en flickskola, som vi hoppas få börja i medio af febr. Många böner hafva uppsändts för densamma såväl af våra vänner hemma som härute, och nu, när Herrens tid synes vara kommen, vänta vi, att Herren rikligen skall välsigna företaget. Bedjen mycket för det lilla senapskornet! Anna Eriksson och min man förena sig i innerliga hälsningar.

Allas eder i Herrens tjänst

Augusta Berg.

* *

Honan.

En af de tidigast odlade och i historiskt afseende märkligaste bygder i världen är trakten söder om Gula floden från dess böjning mot öster vid T'ong-kwan till K'ai-fung, där den kröker sig i nordostlig riktning. Där verkade Yao, den förste kinesiske kejsare, som kan sägas något träda utom mythens område, och där ligger han begrafven. På den af Lofloden och dess bifloder vattnade slätt, som mer än tio mil följer Gula flodens riktning ungefär på midten af den ofvan betecknade sträckan, stod en gång en af världens största hufvudstäder, hvaraf minnet ännu lefver i sång och saga, i väldiga ruinhögar och i klipptempel, som värdigt kunna ställas vid sidan af Egyptens och Indiens. På samma platser, där under fyra dynastier Kinas härskare residerat i sammanlagdt minst 800 år, finnes väl ännu en stad men blott af andra rangen. Det är Honan-fu. Såsom handelsplats betraktad kan den ej jämföras med de stora centra i södra och mellersta Kina, men inom vårt distrikt är ingen med lifligare varuutbyte, och jag tror mig ingenstädes i en kinesisk stad hafva sett en vackrare affärsgata än södra gatan där. Nio andra städer styras från Honan-fu, däraf fyra ligga i öster samt fem söder- och västerut. Hela området närmar sig 20 mil i längd utmed Gula floden och växlar mellan 10 och 15 i bredd.

Väster om detta distrikt ligger ett annat med fyra städer, bland hvilka Shan-chon är den förnämsta. Detta har formen af en oregelbunden fyrkant, ungefär 15 mil på hvar sida, är mycket bergigt och mindre tätt befolkadt än Honan-fu-distriktet.

Det nu beskrifna området utgör nära nog 1/6 af provinsen Honan, som för öfrigt äfven sträcker sig norr om Hwang-ho, fastän namnet, härledt från äldre tider, betecknar landet »söder om floden». Af provinsens 15 mill. inbyggare komma nog 2 mill. på dessa båda distrikt, och det är bland dem, vårt arbete i Honan, om Herren vill, kommer att bedrifvas.

Redan för snart 10 år sedan gjordes af E. Folke ett försök att öppna verksamhet i Honan-fu. Provinsen räknades på den tiden tillika med Shensi för den mest antiutländska, där missionärer kunnat slå sig ned. Hus blef dock hyrdt, och förberedelser gjordes att börja opiumasyl, men då det blef kändt, att det var på utländingars anordning detta skedde, blef motståndet så svårt, att den, som hade arbetet om hand, i största hast fick lof att resa därifrån för att rädda sig undan faran att bli ihjälslagen eller åtminstone illa åtgången. Sedan dess har försöket ej upprepats där, men staden har många gånger besökts af utländingar på genomresa, så att en del nyfikenhet tillfredsställts, och några dumma rykten nedtystats.

Emellertid blef Ki från Sin-ngan-hsien förd till tron, såsom förut berättats i »Sinims Land», och genom hans nitiska arbete samt upprepade besök hos honom af missionärer från Baptist-missionen i Shensi och vårt fält i Shansi började motståndet i den trakten brytas och en del personer intaga en gynnsam, om ock tvekande ställning gent emot den nya läran. Hus förhyrdes efter hand i staden, där opiumasylverksamhet sedan bedrifvits i liten skala af Ki, samtidigt med att han på gatan och i bygden predikat evangelium. Så väl i hans egen by som i staden och på närliggande platser finnas nu troende, men dem fattas så mycket, emedan de veta så litet. Och huru skola de lära, utan att någon undervisar dem? Och hvem skall undervisa dem, när arbetet redan på annat håll är mer än nog att sysselsätta alla arbetskrafter, vi kunna disponera?

Ungefär 8 sv. mil sydväst om Sin-ngan ligger staden Yungning på en bördig slätt vid Lofloden. I norra delen af det distrikt, som styres därifrån, bor en familj vid namn Chang — uttal. Tschang — där nu den sanne Guden tillbedes. För åtta år sedan såg det annorlunda ut där. Fadern och båda sönerna rökte opium; fadern var oense med sönerna och dessa med hvarandra. Till slut blef det för trångt för äldste sonen, och han packade ihop en del nödvändiga tillhörigheter, samt drog ut i världen för att på annat håll skaffa sig uppehälle. Sin familj, bestående af hustru och flera barn, lämnade han hemma, som vanligt

är bland kineserna. Han kom så norr om Gula floden till Pu-cheo-fu och stannade där ett år, sysselsatt med något slags handelsrörelse, men opiumrökandet slukade en stor del af hans vinst, så att han började förtvifla om möjligheten att hjälpa de sina någonting. Till sin glädje fick han då veta, att i staden fanns en opiumasyl, där många blifvit afvanda från att röka; och det dröjde ej länge, innan han beslöt göra ett försök att bortlägga den penningödande lasten. Att rökandet i och för sig samt genom sina följder var en synd, betydde föga för honom men pengarna så mycket mer. Vistelsen i asylen blef ej särdeles långvarig, men lång nog att låta vår vän därifrån medföra en ganska tydlig föreställning om kristendomens grundsanningar, hvilka slogo rot i hans hjärta.

Ej långt därefter reste han hem, och där gjorde hans ändrade uppträdande, så väl som hvad han berättade om »Jesus-läran», ett djupt intryck både på fadern och brodern. Den senare i synnerhet blef lifligt intresserad samt önskade, att han själf måtte komma till samma ståndpunkt, som den återkomne nått. En afton drefs han af detta begär att gå till sin brors hem, sedan alla lagt sig. Han måste lära mera, och så satte han sig på sängkanten och utfrågade allt, hvad brodern visste om Jesus och frälsningen. Efter detta kunde han ej vidare röka opium, utan vandrade uppåt Shansi för att bli afvand och återvände hem såsom en ny man.

Den äldste brodern gick äfven sedermera norr ut till pastor Hsi, hvars namn med rätta aktas högt bland Kinas infödda kristna i dessa trakter. Där antogs han till medhjälpare i asylverksamheten, undervisades i läran, blef döpt och sändes att på andra platser under mera bepröfvade män deltaga i arbetet. Hans mål var att få en sådan asyl i gång i sin hemtrakt. Det lyckades till slut, och pastor Hsi besökte dem samt förmanade och undervisade de troende. Under de år, som sedan gått, hafva till följd af bristande eftersyn de flesta, som då bekände Herren, fallit bort; endast familjen Chang höll fast vid sanningen. Emellertid behagade det Herren att för något mer än ett år sedan genom trons bön hela en sjuk, och detta tjänade till att väcka mångas uppmärksamhet, och alldenstund sedan dess samma nåd bevisats flera sjuka där i trakten, är det nu en hel skara troende i Yung-ning distriktet. Förföljelse uppstod där i höstas, och två män gingo att söka råd och hjälp här. De fingo med sig visitkort från oss och löfte om ett snart besök. När fienderna fingo veta detta afstannade förföljelsen, emedan de trodde, att utländingarna skulle ha inflytande hos mandarinen. Stor glädje uppstod, när det utlofvade besöket aflades — glädje, ej minst hos de besökande, ty stora äro de ting, Herren gjort där. Men hvem skall vårda hjorden?

En ung mandarin, för tillfället utan plats, vistades i sitt hem nära Mien-ch'ih-hsien i Honan för ungefär 30 år sedan, när T'ai-p'ing-insurgenterna äfven gjorde allt för att förinta det bestående. Under ett gräl med anledning af en kärleksaffär mördade han i hetsigt mod sin rival, blef fasttagen och dömd till sju års deportation. När han återkom hem, rasade det muhammedanska upproret i Shensi, där han förut haft anställning, så att han ej kunde återköpa sin plats, och ej långt därefter inträffade den stora hungersnöden för tjugo år sedan, då hans familj förlorade sitt välstånd. Alltså måste han stanna hemma och gjorde så utan tanke på fara. Den mördades släktingar rufvade dock på hämnd, och när dennes son hunnit till mogen ålder, beslöts det, att lif skulle tagas för lif. En afton hade Chang Chien-hou (brottslingen) gått att se på teatern, då han helt hastigt fann sig omringad af 5 eller 6 sotade män, hvilka huggo in på honom med långa knifvar och järnspett. Ett hugg i halsen och tre i hufvudet, hvaraf ett genomträngde hjässan, voro nog att försätta honom ur medvetet tillstånd, och han lämnades som död. Men han dog ej utan kryade till sig, så att han kom hem igen med godt hopp att få lefva än en tid. Alla såren läktes också, utom det efter hugget, som spräckte hufvudskålen. Detta höll sig öppet månad efter månad, så att det började se hopplöst ut, och plågsamt var det äfven samt tillät inga ansträngande rörelser.

Kom det så till hans kännedom, att i T'ai-ynen-fu skulle finnas en utländsk doktor, och dit beslöt han att resa, fastän det var 60 sv. mil dit. Men resan gick långsammare, än han tänkt sig, så att han blott hann 20 mil, till Chiang-chou, före vinterns inbrott, och där måste han öfvervintra. »Händelsevis» kom han att lyssna till en predikan på en marknad i staden och leddes däraf att gå till ett gatukapell, där han snart blef daglig gäst. Predikanten rådde Chang att ej resa till T'ai-ynen, utan bo kvar till våren, då en läkare skulle komma och slå sig ned i P'ing-yang-fu, 7 mil därifrån. Han lydde rådet, blef botad på samma gång som undervisad och förmanad att bättra sig samt återvände till Honan med ett förändradt sinne. Troget har han burit vittnesbörd om frälsningen i sin hemtrakt, fastän det dröjde tre år, innan någon kristen kom att besöka honom. Många synas genom hans predikan hafva blifvit gynnsamt stämda mot kristendomen där, särskildt bland den mera välmående klassen. De ha bedt om biblar och anhållit att snart få en lärare till sig.

Är någon af mina läsare villig att för sådana tillfällen som dessa att tjäna Gud och våra medmänniskor, försaka njutning, framgång, vänner och anhöriga? Eller skola dessa millioner lämnas att gå sin egen väg, och de få väckta och troende tillåtas att kämpa sig fram ensamma — eller falla?

Carl Blom.

Det besök, som vi nyligen fått mottaga af Mr W. B. Sloan och Rev. Charles Inwood, och hvarunder båda dessa bröder hållit en serie möten i hufvudstaden, och den förre äfven gjort en resa till flera platser i landsorten, har hos missionens vänner och hos Guds barn i allmänhet kvarlämnat många dyrbara minnen, och, som vi tro, har en sådd blifvit gjord, hvilken skall bära frukt i många hjärtan. Det är särskilda nådetider, då Herren sänder män utrustade med tro och helig Ande för att uppväcka Guds barn till ett mera fullt lif för Gud och till att djupare fatta behofvet af att uppfyllas med Anden för att kunna lefva ett lif, som flödar öfver i verklig uppoffring för Guds rikssak på jorden. Måtte Gud gifva växten åt det sådda ordet, och skörden skall blifva välsignelse!

Vi hafva nyss mottagit ett bref från Mr Sloan, däruti han säger: »Jag hoppas, att den välsignelse, som det behagat Gud att sända öfver sitt folk så väl i Stockholm som annorstädes, skall allt framgent visa sig i verklig uppoffring för andra», och af hjärtat önska vi, att Gud ville förverkliga detta hopp för alla missionens vänner, hvilka haft förmånen att genom båda eller en af dessa bröder få mottaga någon välsignelse.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

3. Årg. JUNI 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

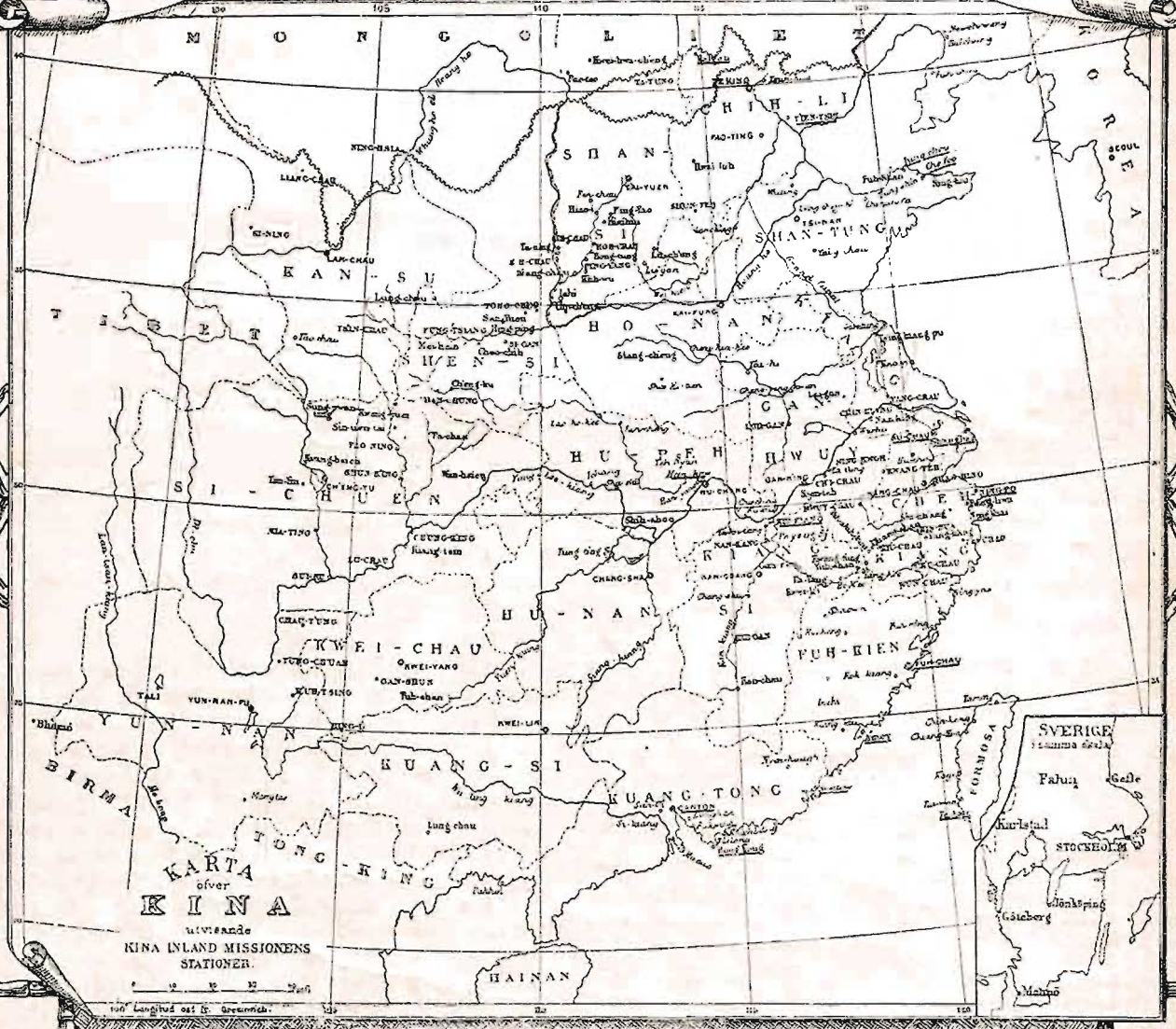

INNEHÅLL:

Redovisning. — Till missionsvännerna. — Denna dagen är en dag för ett godt budskap. — Svenska Missionens i Kina 11:te årsfest. — Årsberättelse. — Revisionsberättelse. — Om. — Bed, hvad jag skall gifva dig. — Från misionärerna: A. Berg, T. Sandberg, H. Linder, Frida Prytz, G. A. Stålhammar. — Skillnaden. — Uppkomsten af den amerikanska grenen af Kina Inland Missionen. — Missionärerna. — Ombud i landsorten.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* | AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
401.	Kollekt i Norrköping den 11/4 gen. L. H	35:	25
402.	Huskvarna Kristl. ynglingaförening gen. J. A. M., bokf.	7:	—
403.	C. J. E., Stockholm	200:	—
404.	Gen. J. B., Jönköping	1:	—
405.	Onämnd i Viklau gen. O. E. O.	5:	—
406.	K. H. till ett dragspel till M. Pettersson	10:	—
407.	S. S., Lund	50:	—
408.	En gosses sparbössa gen. M. S.	1:	—
409.	E. H.	20:	—
410.	Möja lokalförsamling gen. J. W. W.	26:	50
411.	Insaml. vid ett bröllop gen. dito	6:	25
412.	Rest å Kina syföreningsauktion å Hemse 28/6 97	20:	—
413.	K. B. Tranås	30:	—
414.	A. F. M., Stockholm	50:	—
415.	Göteborgs barnmissionsförening gen. E. O.	100:	—
416.	G. R.	5:	—
417.	A. S. till frakt för jullådan	10:	—
418.	A. A., Norrköping, till bibliotek	5:	—
419.	P. J., Berga, Krylbo, frakt till jullådan	—:	50
420.	F. P. gen. M. E. B., Ödeshög	1:	50
421.	Femöresföreningen från K. F. U. K., söder, till flickskolan i Ün-ch'eng gen. J. af S.	24:	40
422.	Ebba Buréns underhåll gen. A. B	549:	17
423.	A. B., Stockholm	25:	—
424.	E. A., »	8:	—
425.	I. S., Skellefteå, till jullådan	5:	—
426.	En tacksamhetsgärd till Herren från årets manliga nattvardsungdom i Vånga gen. O. E.	15:	05
427.	En sparbössa i kyrkan vid Floragatan d. 19/3	18:	—
428.	L. B., Stockholm	10:	—
429.	G. R., »	10:	—
430.	E. W., »	10:	—
431.	E. och J. R., »Herrens tionde»	20:	—
432.	Daggryningen i Karlskrona gen. E. L., skolfonden	50:	—
433.	Lindes syförening gen. N. S., Vedevåg	75:	—
434.	Daggryningen i K. M. A. till skolan i Tong-cheo-fu	20:	30
435.	Onämnd	5:	—
436.	Wallarums mfg gen. N. O., Wallsjö	10:	—
437.	L. C., Rud, Bottnaryd gen. E. S., Jönköping	10:	—
438.	Jönköpings kristl. kvinnoförbund till en infödd bibelkvinnas underhåll gen. dito	50:	—
439.	Af en gammal vän i Kumla	5:	—
440.	Söndagsägg	3:	—
441.	Alingsås syförening gen. J. G.	45:	—
442.	J. E., Höör, frakt till jullådan	5:	—
443.	Telegrafisternas mfg i K. M. A. till N. Fogelklous underhåll	400:	—
444.	Hörsta ynglinga- och jungfruföreningar gen. P. L.	15:	—
445.	Missionsvänner i Hörsta gen. dito	20:	—
446.	Åkers och Ryds mfg gen. A. A.	40:	—
447.	E. O. U., Stockholm	3:	10
448.	Nacka och Alnön-föreningen gen. H. S.	50:	—
449.	Gen. L. M., Tenhult	71:	—
450.	Stolltjärnstugans syförening, Bodsjön	6:	—
451.	Kollekt af nattvardsungdom i Vånga gen E. R.	13:	—
452.	A. A., Stockholm	10:	—
453.	M. P. gen. E. B., Sollefteå	10:	—
454.	E. B. gen. dito	5:	—
455.	J. A. K., Tillinge, Enköping	4:	—
456.	Sparbössemedel gen. E. G., Sollefteå	6:	33
457.	Ett tackoffer gen. dito	6:	—
458.	A. S., Stockholm	15:	—
	Summa kronor	2,231:	35

Med varmt tack till alla gifvare.

Du lät källa och bäck flyta fram; du uttorkade stridande strömmar. Din är dagen, din är äfven natten; du har beredt ljuset och solen.

Ett hjärtligt tack bedja vi få uttala till alla missionsvänner, som sändt julgåfvor till våra kära missionärer eller lämnat bidrag till biblioteket. Vi kunna ej annat än prisa Gud för den villighet, som varit för handen. Visserligen skall det blifva en stor glädje för syskonen att få mottaga dessa kärleksbevis från vänner i hemlandet. Lönc Herren alla gifvare!

Och den som gifver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock gifva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter, så att I uti allt varden rika till all gifmildhet i enfald, hvilken genom oss verkar tacksägelse till Gud. Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist, utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud, då de genom profvet af denna tjänst föranledas att prisa Gud för eder lydaktiga bekännelse till Kristi evangelium och för edert deltagande i enfald för dem och för alla, under det att ock de, med bön för eder, längta efter eder för den öfversvinneliga Guds nåd, som är öfver eder. Men Gud vare tack för hans outsägliga gåfva! 2 Kor. 9: 10—15.

"Denna dagen är en dag för ett godt budskap." *

2 Kon. 7: 9.

Vår text berättar oss om fyra spetälska män, hvilka voro i en angenäm och — skall jag säga — afundsvärd ställning, till hvilken de blifvit ledda af Gud, som ville rädda Samaria från den då rådande hungersnöden.

Konung Joram i Israel var upptänd af vrede mot profeten Elisa, hvilken han gaf skulden för hungersnöden. Konungen stod just I begrepp att döda Elisa, då denne förkunnade: »I morgon vid denna tid» skall hungersnöden hafva upphört i Samaria. Man sade honom, att: »Om Herren än gjorde fönster på himmelen», skulle detta ej kunna ske. Men Herrens ord var med den mannen, och Herren vakar öfver sitt ord för att verkställa det. Huru skedde då det under, som profeten förutspådde? Jo, fyra spetälske män, hvilka utanför stadsporten rådgjorde med hvarandra om hvad som var att göra, begagnade sig af den enda utväg de sågo, nämligen att gå till syrernas läger. »Låta de oss lefva så lefva, vi, och dräpa de oss, så dö vi», sade de. När de så hade kommit till ändan af lägret, funno de hela lägret tomt, »ingen människa var där; ty Herren hade låtit syrernas läger höra ett dån af vagnar och hästar och ett dån af en stor härskara», så att dessa af rädsla att blifva öfverfallna af fienden hade brutit upp och begifvit sig på flykten men kvarlämnat alla sina tillhörigheter.

De spetälska befunno sig nu, såsom vi nyss antydde, i den angenämaste ställning: »De åto och drucko och togo af silfver, guld och kläder» — allt, hvad de behöfde och gingo bort och gömde det. En paus inträdde uti all deras njutning, deras samveten slogo dem, icke för hvad de genom Guds godhet fingo åtnjuta, men emedan de behöllo det för sig själfva. »De sade till hvarandra: *Vi göra icke rätt.* Denna dagen är en dag för ett godt budskap. Och om vi nu tiga och vänta tills morgonen gryr, så skola vi ådraga oss skuld. Låtom oss därför nu gå och berätta det» o. s. v.

Detta öfverflöd, som dessa män funno, var naturligen af stort värde, men det erhöll dock sitt fulla värde först i den mån, det fick tjäna till samariternas räddning. Våra själar hafva länge ägt de rikaste tillfällen att tillägna sig all Guds godhet och nåds öfverflöd i Kristus Jesus. Många af oss hafva, om än alltför litet, begagnat oss af dessa tillfällen och njutit af öfverflödet i vår Faders hus. Vi äro »rika i alla stycken» och fröjdas öfver sanningen af Herrens löfte: »Allt är edert.» Den andliga välsignelsen får dock ej sitt *rätta* värde hvarken för oss eller andra, förr än vi låtit vårt öfverflöd komma dem till hjälp, som hålla på att dö af hunger.

Inom kristenheten har alltid själfviskheten mer eller mindre gjort sig gällande. Man har ätit och druckit, under det våra bröder och systrar dött af svält. Herren vare lof, att församlingen dock börjat vakna upp öfver sitt stora ansvar. Många bestrafande och uppfordrande röster tala till våra samveten, och från våra läppar höras orden: »Vi göra icke rätt».

De spetälska säga: Denna dag är *dagen* för ett godt budskap. Det var midt i natten, men för dem, som efter hungersnöden nu fingo äta sig mätta, var själfva natten liksom en ljus och förhoppningsfull dag. Äfven vi hafva dag, och en strålande klar dag genom ljuset från rättfärdighetens sol, under det tusenden och åter tusenden famla i nattens mörker. Det beror på oss, om dessa skola blifva »dagens barn» eller förblifva i mörkret. Låt *den* tanken verka i oss lydnad för vår Guds befallning, att vi må gå och berätta, hvad vi ock själfva erfarit!

Vidare talade de spetälska om att de måste *skynda* sig, de kände, att de ej fingo »vänta», så vidt de ej skulle draga skuld öfver sig. Hvilken skuld draga vi ej öfver oss med vår likgiltiga väntan! Vi vänta, att sända dem evangelium, hvilka dö af hunger, emedan de ej få det. Dessa spetälska hade sådana samveten, att de ej *kunde* tiga. Kära vänner, hurudana samveten hafva vi i detta fall? »Om vi nu tiga», vi som i Kristus ha fått alla våra behof fyllda, skola vi draga öfver oss en stor skuld. Paulus säger under känslan af samma ansvar: »Ve mig, om jag icke predikar evangelium». Vi stå egentligen i skuld till både judar och hedningar. Hafva vi insett detta?

Vi mena ej, att vi själfva skola försumma Guds nåds öfverflöd, utan att vi, i kraft af hvad vi själfva smakat, skola förkunna denna nåd för de hungrande. Ät och drick rikligt för din egen själ och bjud sedan samma nådens öfverflöd åt andra. De spetälska åto af syrernas mat och sprungo så till samariterna med berättelsen, att det fanns mat i öfverflöd i syrernas läger. Så äro ej heller vi dugliga, att af oss själfva göra andra lyckliga, men den nåd, vi själfva smaka, gör oss skickliga därtill.

Tydligen läto dessa män sig *ej heller förhindras af något.* De läto t. ex. ej den tanken hindra dem, att de ändock nu dröjt så länge, att de gärna kunde dröja litet till. Hvarken de obotfärdiges eller botfärdiges förhinder finna vi i denna berättelse. Det finnes godt om de där alltför visa, hvilka ej kunna gå åstad i lydnad för Herren, emedan de måste hafva större förutsättningar, och hvilka låta sig hindras af sina egna funderingar. Dessa spetälske män gingo åstad i sin enfald och kärlek till bröderna; de berättade i all enkelhet och sanningsenligt om rikedomen i syrernas läger, hvilken Gud hade gifvit till samariternas räddning. »Gå du och gör sammalunda!»

"Varen rika i Herrren alltid". Var mer och mer flitig i Herrens tjänst den lilla tid, som återstår att lefva i köttet, att du icke i andlig lättja lefver dig själf, utan "honom, som för oss är död och uppstånden". I alli, hvarmed du kan befordra Herrens ära eller hans dyrköpta välfärd, må du flitigt och rikligt bevisa din tjänst och icke tröttna och aftaga uti det goda, utan ständigt blifva mer och mer flitig däri.

B. Wadström.

---

* Föredrag af ingeniör W. Widmark från Helsingborg, hållet vid Sv. Missionens i Kina årsmöte, Kristi himmelsfärdsdag 1898.

Svenska Missionens i Kina 11:te årsfest.

En skara missionsvänner hade äfven i år samlats Kristi himmelsfärdsdag för att fira Svenska Missionens i Kina årshögtid, hvilken hölls i kyrkan vid Floragatan. Mötet öppnades med afsjungandet af den kända psalmen: Hela världen fröjdes Herran, hvarefter ordföranden kommendörkaptenen, O. v. Feilitzen, i anslutning till Ps. 111: 6 yttrade följande inledningsord:

Då S. M. K. i dag firar en ny årshögtid, är det med tack och lof till Herren, som vi på nytt resa vårt Ebenezer (hittintills har Herren hulpit). »Sätt upp milstolpar åt dig och sätt upp åt dig vägmärken! Var uppmärksam på den stråkväg, du har gått», så talar Herren genom profeten till sitt folk Israel, och då vi i dag så att säga resa en ny milstolpe på missionens väg, så vilja vi därpå inrista vårt *Halleluja*, ty »*sina* gärningars kraft har han visat *sitt* folk» — det är Herrens gärningar, hans verk vi få prisa; vi hafva icke samlats denna morgon för att påminna oss, hvad verktygen utfört, utan allena hvad Herren gjort, och därför hafva våra hjärtan endast lof och tack för allt under det gångna arbetsåret — ty »majestät och härlighet är allt, hvad *han* gör». —

Stora förändringar i det yttre hafva ej skett på arbetsfältet där ute i Kina, och några nya stationer hafva ej under det förflutna året upptagits, men Guds verk har dock gått framåt, det har fördjupats och blifvit stadfäst i många hjärtan, och nya dörrar hafva öppnats för evangelium, denna Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror. — Det har funnits tider i Guds folks historia, då man försökt begrafva Kristi evangelium, men liksom Kristus uppstod från de döda, så har äfven evangelium alltid på nytt uppstått ur grafven, ty det är ett lefvande ord med en inneboende uppståndelsekraft. Otron har ofta inbillat sig, att det är ute därmed, men liksom Kristus är den samme i går, i dag och i all evighet, så är ock evangelium alltjämt samma lifgifvande källa för efter frälning törstande människohjärtan, och dess lifsväg utgår såsom aldrig tillförne öfver Afrika, Indien, Kina — Det är nu något mera än 160 år sedan den dag, då brödraförsamlingen utsände sina första missionärer — sedan dess har missionen växt till ett stort träd med många grenar, och S. M. K. är blott en liten kvist på detta träd, men vi få fröjdas öfver att vara medarbetare i detta stora verk, Guds frälsningsverk i världen. För *sitt* folk visar han *sina* gärningars kraft, och ju mera vi se af dessa gärningar, ju mera uppfyllas vi själfva med kraft och med kärlek till arbetet. När grefve Zinsendorfs missionärer utsändes, sade de tyska teologerna, att de voro falska bröder, och så tänker nog mången än i dag, men ingenting har kunnat hämma evangelii lifsström, ty »majestät och härlighet är allt, hvad Herren gör.

I våra dagar söker man förfalska evangelium och knäböjer för hvarje nytt mod, i hvilket världsvisheten kläder sig, men likasom den från solen utgående ljusstrålen genomtränger jordens orena dimmor och pestsmittade ångor och själf förblifver ren och obefläckad, så lyser ännu evangelii ljus i denna syndbesmittade värld, midt ibland otron och världsvisheten, utan att själf orenas, det är alltjämt samma ofördunklade och oförfalskade ord, utgånget från Guds och Lammets tron såsom en ljusets och lifvets ström, med helande kraft för frälsningstörstande hjärtan. Världen ser och förstår det icke, men »sina gärningars kraft har han visat *sitt* folk» — därför låtom oss lofva och tacka Herren på denna högtidsdag, men äfven nedbedja nya välsignelser för det ingående arbetsåret. Ännu är det mycket mörker på jorden, många mörka trakter utan evangelii ljus — om man ser på jordens alla folk, kan man säga, att af fyra personer ännu endast en har hört evangelium — därför låtom oss lyfta våra hjärtan till Herren, han har gifvit hedningarne sitt folk till arfvedel — härliga arfslott detta, en skara af frälsta människosjälar, som i evighet skola prisa Gud och Lammet — må vi bedja, att många måtte vinnas under detta år, att arbetsfältet måtte utvidgas, och att vi, Guds folk, måtte mera utrustas att tjäna Herren, och vi skola allt framgent få erfara, att »majestät och härlighet är allt, hvad han gör.»

Efter en sång gjorde sekreteraren utdrag ur nedanstående årsberättelse.

Utgående från orden i 2 Kor. 7: 9: »Denna dagen är en dag för ett godt budskap», höll därefter ingeniör W. Widmark från Helsingborg ett varmt och lärorikt missionsföredrag, som i förkortad form återgifves på annat ställe i detta nummer.

Kl. 6 e. m. fortsattes mötet med kortare föredrag af pastor Hylander, herr J. Hedengren och apotekare Sandblom från Jönköping.

Hylander talade öfver orden 1 Kor. 3: 22: »*Allt är edert*», hvarvid han framhöll värdet och storheten af Guds barns arfslott på ett sådant sätt, att textorden för oss alla blefvo dyrbarare och rikare än någonsin förut.

Är det sant, att allt är vårt, då hafva vi anledning att högeligen fröjdas.

Detta vårt arf har den stora fördelen med sig, att det aldrig skall minskas genom fördelning. »*Allt* är edert». På jorden hafva arfskiftena ofta split och oenighet med sig, men vårt arf i Kristus Jesus gifver aldrig anledning till någon afundsjuka.

Vidare lära vi af vår text, att »Paulus, Apollos, Kefas, värld eller lif eller död eller det som nu är eller det som komma skall» — *allt* är det vårt. Det är icke blott det, som skall komma, som vi äro arftagare till, utan i den närvarande tiden äro t. o. m. Herrens apostlar våra tjänare, världen är lagd under oss, lifvet hör oss till och själfva döden är oss en vinning.

Hedengren fortsatte, sedan en körsång sjungits, med att ur Upp. 21 och 22 kap. uppläsa beskrifningen af det, som i en kommande tid är oss beredt af Gud. De tillämpningar, han gjorde med ledning af det lästa, blefvo en värdefull fortsättning af br. Hylanders föredrag. En för detta ämne lämplig sång, som hr Hedengren till sist sjöng, stärkte ock intrycken af de sanningar, som framhållits.

Sandblom talade kort öfver orden i Es. 12: 3 »Och I skolan ösa vatten med fröjd utur frälsningens

brunnar. Han framhöll *vattnets förträfflighet* (värde), *vattnets myckenhet* och att ösandet ur frälsningens brunnar skall ske *med fröjd*. Talaren manade oss att icke blott ösa så ur frälsningsbrunnarna, att vår egen törst släckes utan äfven så, att vi må kunna räcka lifvets vatten åt dem, som försmäkta i sin andliga törst. Vi skola gifva rikligt, då vi hafva så mycket att taga af. Uttrycket att ösa vatten *med glädje* är så tilltalande. Vi hörde på förmiddagen, att vi ådraga oss skuld, om vi försumma att missionera, och många bibelord kunde anföras, som bekräfta detta, men det må ock framhållas, att det är bättre och ljufligare att göra Guds verk med glädje än med känsla af skuld. Låtom oss därför ösa vatten med glädje ur frälsningens brunnar.

Mötet afslöts nu, och, då vi skildes åt, fingo vi prisa Herren för hans trofasthet. De senaste veckorna hade vi innerligen bedt Herren, att han måtte välsigna äfven detta möte, och hade vi under dagens lopp fått förnimma, att han var ibland oss med sin Helige Ande.

Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med jubel.

Årsberättelse.

Han vinner seger med sin högra hand och med sin heliga arm. Ps. 98: 1.

Med dessa ord vilja vi hälsa våra kära vänner i dag, när vi fira Svenska Missionens i Kina 11:te årsfest. *Herren vinner seger.* Detta var Davids erfarenhet. Det är också vår och alla heligas. *Man sjunger om seger i de rättfärdigas hyddor. Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.*

Genom den härliga seger, som vanns på Golgata, öfver hvilken den frälsta hvitklädda skaran i all evighet skall lofsjunga Gud och Lammet, vinnas alltjämt nya segrar. Här hemma få vi se allt flera tro till sina själars frälsning, och från missionsfältet ingå åter och åter underrättelser om att äfven hedningar betvingas af hans kärlek och underläggas honom, som gaf sitt lif i döden till försoning för deras synder. Sådana glada nyheter har också »Svenska Missionen i Kina», Herren till pris, fått emottaga från sina arbetare under det gångna året.»

Så yttrade t. ex. en man på missionsmötet i Hai-cheo förliden höst: »Huru mycket hafva vi ej att prisa Gud för! För tre år sedan, när jag flyttade ned till Pu-cheo med min familj, var jag den ende i hela trakten, som kände Herren. I torsdags samlades 32 personer i ett värdshus i Ü-hsiang till bön på väg hit till mötet». Ja, *Herren vinner seger med sin högra hand och med sin heliga arm.*

På en resa i Honan, som bröderna Blom och Linder gjorde förliden höst, inbjödos de att undervisa 11 familjer i en by, hvarest aldrig någon missionär varit. Bröderna hade ej heller förut någon kännedom om Guds verk i denna by. Vid framkomsten emottogos de af en hel familj, bestående af far och mor, två söner, sonsöner, sonsons söner, jämte några kvinnliga medlemmar, som för länge sedan lämnat afgudadyrkan och nu bar prägeln af gudsfruktan och fromhet. En af sönerna hade långt borta från hemmet hört evangelium i en opiumasyl, där han vistades för att blifva afvand från opium. Han mottog sanningen, och genom hans förändrade lif och vittnesbörd blefvo de öfriga familjemedlemmarna förda till Herren och hans frälsning känd äfven för grannarna, och våra bröder fingo tala där för sökande själar om Guds kraft och Guds visdom. *Han vinner seger.*

De dop, som under året ägt rum på stationerna Üin-ch'eng, Hai-cheo och Tong-cheo-fu (i Üin-ch'eng hafva nämligen 4 personer, i Hai-cheo 4 män och 2 kvinnor och i Tong-cheo-fu likaledes 4 män och 2 kvinnor blifvit döpta), bära ju också det vittnesbördet, att *Herren vinner seger.* Och likaledes bekräfta sökarna i evangelium på de olika stationerna denna dyrbara sanning. Detsamma vittnar ock det budskap, som vi nyligen fått från Frida Prytz, att en af hennes skolflickor lyckligen insomnat i tron på sin Frälsare. Strax, innan hon utandades sin sista suck, hade hon sjungit ett par rader af sin älsklingssång: »Trygg i min Jesu armar» etc. Så vinner Herren seger.

Och äfven den årsberättelse, som broder Folke hemsändt angående arbetet på fältet, och till hvilken jag skall öfvergå, sedan jag först meddelat några korta uppgifter rörande arbetet här hemma, gifver oss nya bevis på verkligheten af psalmistens ord. *Han vinner seger med sin högra hand och med sin heliga arm.*

a) Hemarbetet.

Kommittéen. Bröderna major *I. v. Holst*, kapten *Ch. Tottie* och d:r *H. Berg* hafva på gjord ansökan utträdt ur kommittéen för »Svenska Missionen i Kina». Löjtnant *G. Reutercrona* har ingått, och såsom konsultativa ledamöter hafva följande personer inträdt: D:r *Knut Bergh*, Tranås; kapten *H. Dillner*, Skellefteå; d:r *K. Fries*, Stockholm; apotekare *E. Sandblom*, Jönköping och ingeniör *W. Widmark*, Helsingborg.

22 sammanträden hafva hållits under året.

Möten i Stockholm. Missionen firade sin 10:de årsfest Kristi Himmelsfärdsdag. Ordföranden hälsade missionsvännerna i ett kortare anförande, utgående från den 92 ps.; sekreteraren lämnade utdrag ur årsberättelsen och föredrag höllos af pastor *K. Palmberg*, herr *J. Rinman* och d:r *H. Berg*.

Herr *Joh. Hedengren* gladde oss som vanligt med sin sång.

Söndagen den 26 sept. hade missionen sitt höstmöte, då äfven de utgående missionssystrarna afskildes för sitt verk i Kina. Kapten *H. Dillner*, herr *J. Rinman* och kapten *Ch. Tottie* höllo föredrag.

Under höst och vårterminerna hafva bönemöten pågått för missionen alla tisdagskvällar.

Trettondag jul hölls missionsfest med föredrag af ordföranden och sekreteraren, då sparbössorna äfven tömdes.

Den 14 mars hölls missionens vanliga tacksägelse och bönemöte.

Besök hafva vi fått emottaga af den käre gamle *Hudson Taylor,* som i 45 år tjänat Guds verk i Kina samt af mr *W. B. Sloan,* Kina Inland Missionens sekreterare och rev. *Ch. Inwood* från Irland, hvilka båda senare höllo möten på olika lokaler i hufvudstaden, och hoppas vi, att många vid dessa möten mottogo en förblifvande välsignelse.

Antagna missionärer: Fröken *Naemi Sjöberg* och löjtnant *G. A. Stålhammar,* den senare dock endast på prof enligt egen begäran.

Utgångna missionärer: I medio af oktober afreste fröknarna *S. Engström, N. Fogelklou, M. Ramsten* och *Mina Svensson* öfver Genua till Kina, och ankommo de till Shanghai den 21 nov. Efter några dagars vistelse i denna stad begåfvo de sig till språkskolan i Yang-chau. Den 7 april reste de till vårt missionsfält.

Löjtnant *G. A. Stålhammar* lämnade London i början af nov. och anlände till Shanghai den 21 dec. Redan den 26 i samma månad for han vidare till Ganking.

Fröken *Naemi Sjöberg,* som reste från London i medio af febr., inträffade i Shanghai den 23 mars. Hon fortsatte sin resa i sällskap med de andra systrarna till vårt missionsfält i Norr.

Återtagna ansökningar. Fröken Eva Tersmeden och Hofrättsnotarien A. Ingelman hafva återkallat sina ansökningar att utgå såsom missionärer i samband med »Svenska Missionen i Kina».

Missionsföredrag. Sekreteraren och herr Rinman hafva i missionens intresse gjort resor i landsorten, och hafva följande platser blifvit besökta:

Alingsås, Askeby, Askersund, Barnarp, Bjurbäck, Byrsta, Djursätra, Egeby, Eksjö, Falun, Forshem, Gäfle, Göksholm, Göteborg, Hedemora, Helsingborg, Herrljunga, Hofva, Huskvarna, Hörsta, Ingelsby, Ingelstorp, Jönköping, Kristianstad, Kopparberg, Kumla kyrkoby, Liared, Lindesberg, Linköping, Malmbäck, Malmö, Mariestad, St. Mellösa, Mullsjö, Månsarp, Nerikes Kil, Nora, Ofvanmyra, Sandseryd, Skutskär, Skärstad, Sköfde, Sörby, Tranås, Trosa, Tullgarn, Töreboda, Vartofta, Vesta, Ystad, Ödeshög och Örtomta.

Mr *W. B. Sloan,* sekreteraren för Kina Inland Missionen, har ock i sällskap med sekreteraren gjort en resa i landsorten och hållit föredrag i Gäfle, Falun, Linde, Örebro, Torp, Norrköping, Linköping, Tranås, Malmö Helsingborg och Göteborg.

Till vännerna på dessa platser, hvilka så kärleksfullt mottagit våra bröder och anordnat möten för dem, beder kommitteen att få uttrycka sitt hjärtliga tack. Matt. 10: 41, 42.

Tillkomna ombud: Ingeniör I. Landgren, sekreterare i K. F. U. M., Göteborg, Kontraktsprosten *F. Lindblom,* Askeby, Linghem, Sekreteraren *J. Regnell,* Gäfle, Rektor *H. Sjövall,* Trelleborg och Maskinisten *J. Svanberg,* Karlskrona.

Slutord. »*Ty I tjänen Herren Kristus*».

Dessa ord bedja vi att få tillämpa på och rikta till våra kära *ombud* och *alla missionsvänner,* som under året understödt oss i arbetet, ty visserligen är det att tjäna Herren Kristus att utsända evangelii frälsningsord till hedningarna, som vandra i mörkret; men tjäna vi Herren, så må vi ock till vår uppmuntran veta, att vi af honom skola undfå arfvets lön. *Om någon tjänar mig han följe mig: Och hvarest jag är, där skall ock min tjänare vara. Om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära,* säger Herren Jesus så skönt.

Mycket har det gladt och uppmuntrat oss att finna, det ombuden öfver hufvud taget så långt ifrån att hafva tröttnat upp, de tvärtom arbetat med mera ifver under detta år än under något föregående. Det måste ju också gå framåt med vår nitälskan för Herren och hans fallna, om det eljes står rätt till med oss. Arbetet växer ju äfven, så vi behöfva gifva ut oss på allt sätt. Och vilja vi tjäna Herren, visserligen skall han också anvisa oss sättet. Bistån oss äfven i fortsättningen i våra bemödanden att uppenbara Kristus bland Kinas folk och bedjen för oss, för arbetet och missionärerna! *Af Herren skolen I undfå arfvets lön, ty I tjänen Herren Kristus.*

b) Från missionsfältet.

Üin-ch'eng jan. 1898.

Älskade missionsvänner!

Jag kände mig stark i samma mån Herrens min Guds hand var öfver mig, bekänner Esra om sig vid utförandet af det uppdrag, han fått. Må Herren också få hålla oss vakna öfver, att det är icke med makt och icke med kraft utan med Herren Sebaots Ande, som vi skola hafva framgång i det verk, Herren kallat oss till. Vi hafva icke att skapa oss själfva något storverk för att däri söka vår tillfredsställelse och berömmelse eller bygga något Babelstorn för att däromkring förenas. Vi äro Herrens sändebud i Herrens ärende, och må det vara oss angeläget att göra detta arbete endast för Herrens skull.

Under det flydda året har Herren i sin barmhärtighet bevarat och välsignat oss såsom förut, och vi kunna berömma oss af hans kraft i vår svaghet. Frid och lugn hafva varit rådande på vårt fält, med undantag af förföljelsen i Pucheo-distriktet. Skaran af de troende har förökats. Några hafva triumferande fått ingå i härligheten. Själfva hafva vi fått åtnjuta god hälsa och fått nåd att vara vid godt mod. Tre unga systrar hafva under året förenat sig med oss i arbetet, och några andra förbereda sig vid språkskolorna i söder. Vår Fader har också fyllt våra lekamliga behof, så att intet fattats. Arbetet på de olika stationerna har bedrifvits efter samma plan som förut: med predikan, opiumasyl- och skolverksamhet. På större delen af vårt fält har dock verksamheten ännu en banbrytande karakter. Fördomar måste öfvervinnas, och det kan endast ske genom att folket lär känna oss genom personligt umgänge. Som vi äro de första och enda missionärer i denna del af landet, måste vi själfva göra allt sådant banbrytande arbete. Detta är ofta af det mest tålamodspröfvande slag, dubbelt så, därför att vi ej hafva tillgång till så många infödda medhjälpare. Men det är också välsignadt att slippa bygga på en annans grund. Frånvaron af katoliker i nästan hela vårt distrikt underlättar mycket arbetet. Af brist på arbetskrafter hafva vi ej kunnat öppna några nya stationer under året, ehuru flera macedonierop höjts till oss, i synnerhet från Honan. Vi vänta och bedja om förstärkning.

I Shansi bedrifves ännu verksamheten på de gamla stationerna. I *Üin-ch'eng* äro stationerade Axel och Anna Hahne, Hugo Linder, Frida Prytz och Agnes Forsberg. Här hafva vi också vårt gemensamma missionshem. Försam-

lingsvården och gosskolan handhafvas af Axel Hahne. Flickskolan står under Frida Prytz ledning. Läkareverksamheten har skötts af Hugo Linder, sedan hans flyttning hit från Hai-cheo. Gudstjänsterna besökas flitigt, och ofta hafva vi vår stora rymliga sal fullsatt. Verksamheten i byarna har bedrifvits som förut. Två bibelspridare hafva också verkat i distriktet.

I Hai-cheo arbeta Henrik och Hilma Tjäder samt Maria Pettersson, jämte evangelisten Uang. Till distriktet hör också utstationen Pucheo-fu. Herren har på ett härligt sätt bekänt sig till verksamheten i detta distrikt. Ej få hafva ställt sig på Herrens sida, och de hafva gifvit prof på uthållighet och tålamod under förföljelser och pröfningar. Skolverksamheten har skötts af Tjäder och opiumasylarbetet under förra hälften af året af Hugo Linder.

I I-shï verka Anna Janzon och Ebba Burén. De hafva skol- och opiumverksamhet i I-shï. Under sommarmånaderna vistas de i bergstaden Uan-ch'üan. På bägge ställena har Herren gifvit dem frukt i arbetet. Verksamheten bland kvinnorna i byarna har varit uppmuntrande. Som medhjälpare hafva de haft tvenne infödda evangelister.

Mei-ti-chens station har skötts af Fredrika Hallin, som haft till sin hjälp Emma Andersson. En flickskola har öppnats i en by under en troende kinesisk lärares ledning. Opiumasylen vid stationen har varit talrikt besökt. Flera försök hafva gjorts att inträngа i den närbelägna provinsen Honan, och vi hafva därvid rönt ej så liten uppmuntran.

I provinsen Shensi arbeta syskonen Bergs och Sandbergs samt Anna Eriksson i Tong-cheo-fu. Utstationen Uei-nan skötes också därifrån. Täta och långa resor hafva under årets gjorts i det vidsträckta distriktet, och en stor mängd böcker och skrifter hafva spridts. I Uei-nan och Tong-cheo finnas opiumasyler. I synnerhet på senare stället har denna gren af verksamheten varit fruktbärande.

I Han-ch'eng har det ändtligen lyckats Berglings att få fast fot. Tillika med Emilia Ulff ditflyttade de under hösten. Arbetet där har varit tålamodspröfvande. Han-ch'eng har med rätta ansetts som ett af de starkaste bålverken mot kristendomen i denna del af Kina. Några synas dock hafva mod att äfven där ställa sig på Herrens sida.

Och nu komma vi till provinsen Honan. Fjorton städer med tusentals byar och minst två millioner själar vänta där på evangelium. Ännu hafva vi dock endast en manlig missionär för detta stora fält. Döpta kristna finnas på två ställen, Iong-ning och Hsin-an. De arbeta träget och ifrigt, men de känna stort behof af hjälp och ledning. Vi vänta, att Herren snart skall sända dem sådan från Sverige. Blom och Linder samt Fredrika Hallin och Maria Pettersson hafva besökt dem under året.

Betrakta vi vårt distrikt i sin helhet, så visar sig inom detsamma en allt större beredvillighet att höra Herrens ord. Herren bjuder oss att verka medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka, och därför vill jag tillropa våra kära missionsvänner i hemlandet: *Hållen ut att bedja, hållen ut att arbeta.* Skördens Herre skall välsigna eder och oss.

Eder ringa medarbetare
Erik Folke.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda att såsom revisorer granska Svenska Missionens i Kina räkenskaper för år 1897, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse:

Missionens inkomster och utgifter hafva under det gångna året utgjort:

Inkomster:

Behållning från 1896:			
På bank innestående	Kr.	200: —	
Kontant i kassan	»	279: 23	479: 23
Gåfvomedel:			
Till allmänna missionsfonden	»	31,191: 03	
» husfonden	»	2,625: —	
» bokfonden	»	113: 50	
» skolfonden	»	1,561: 12	
» infödda medhjälpare	»	640: —	
» medicinfonden	»	130: —	
» nödhjälpsfonden	»	31: —	36,291: 65
» missionärerna privat	»		790: —
Räntemedel	»		95: 13
		Summa kronor	37,656: 01

Utgifter:

Utsändt till Shanghai:			
Till missionärernas underhåll			20,404: 70
» husfonden	Kr.	2,050: —	
» bokfonden	»	129: 30	
» skolfonden	»	1,094: 49	
» infödda medhjälpare	»	500: —	
» medicinfonden	»	130: —	3,903: 79
» missionärerna privat	»		892: 25
Diverse utgifter för missionärerna direkt till Kina			905: 87
Missionärskandidaters resor och underhåll i England samt utrustning	»		6,803: 10
Omkostnader:			
Sekreterarens lön	»	2,100: —	
Hyra för expedition	»	200: —	
Resekostnader	»	215: 32	
Telefon och porto	»	207: 23	
Skrifmaterialier och sparbössor	»	236: 18	
Annonser, trycksaker och diverse	»	193: 01	3,151: 74
Behållning till 1898:			
På bank innestående	»	1,531: 24	
Kontant i kassan	»	63: 32	1,594: 56
		Summa kronor	37,656: 01

Tillgångar den 31 dec. 1897.

I hemlandet:			
Böcker och inventarier:			
Balans fr. 1896 ..... Kr. 260: 75			
Afgår 10% afskrifn. » 26: 08		234: 67	
Kontant i bank	»	1,531: 24	
» i kassan	»	63: 32	1,829: 23
I Kina:			
Ett hus i Üin-ch'eng (Shansi)	»	4,000: —	
» » i Hai-cheo	»	2,000: —	
» » i Tong'cheo-fu	»	7,000: —	13,000: —
		Summa kronor	14,829: 23

Skulder:

Inga.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti mycket god ordning, hvarför vi tillstyrka att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under 1897 varder kommittéen beviljad.

Stockholm den 24 febr. 1898.

Fritz Eckert, Arkitekt. *Andr. Bernström,* Grosshandlare. *F. T. Olsson,* Direktör.

"Om —".

»Hvarför kallen I mig Herre, Herre, och gören icke hvad jag säger.»
Luk. 6: 46.

Huru många gånger förr hade han ej, efter en tidig morgonvaka i templet, gått ned för trappan; men i dag stannade han plötsligt, när han vände för att inträda i sin lilla trånga kammare, genom hvars fönster han skådade mot bergen. En tanke flög genom hans hufvud och upplyste det fårade ansiktet. »Hvarför icke?» sade han, »*om* det kunde göra slut på denna långa kamp.»

»Om —», han stod liksom fastnaglad.

Chang stod försänkt i grubbleri: Hvarför ösa vatten på en helig sten? Hvarför offra åt de döda? Hvarför kyssa och tillbedja dessa afgudar, som ingenting förmå? — Han började tänka efter huru han åratal igenom, åter och åter offrat åt alla dessa olika gudar. Dårskap, idel dårskap!

Liksom en svag morgonrodnad skimrade genom mörkret i hans själ något, som han hört om en enkel, barnslig tro på en stor kärlek.

Rummet upplystes af den uppgående solen, och ett rosenskimmer spreds öfver bergen. Det var, som om en hviskning om kärlek genomgått hela naturen.

För första gången glömde han att gifva husgudarna den sedvanliga morgonhälsningen. Han kastade sig ned på golfvet.

»Om —». Om de skulle skicka efter främlingarna! Om dessa kunde berätta den stora hemligheten, som skulle göra lifvet nytt och rikt! Om *de* hade rätt, då skulle den strid upphöra, som förmörkat hela hans lif. Chang längtade efter frid, han intalade sig själf, att ingen frid fanns, då han förgäfves sökt den, så länge han kunde minnas. En röst i hans inre tystnade dock ej, den sade honom, att friden fanns någonstädes. På senare tider hade han äfven hört något därom. Främlingarna måste komma och berätta mer.

Flera veckor hade förgått, sedan budbäraren afsändts från den lilla byn uppe i bergen för att bedja främlingarna komma dit upp. Huru ofta talade ej folket om hvad den nya tron kunde vara; men de skulle ju snart få veta det, när främlingarna blott kommo. Det sades, att denna tro var för hela världen, då måste den ju också vara för dem.

Byfolket hade icke tagit med i beräkningen ett annat *om* — om *ingen* skulle komma! Men så blef det. Missionärerna voro alla strängt upptagna på sina olika stationer, ingen kunde undvaras för att sändas till den aflägsna byn bland bergen. Folket däruppe väntar ännu.

Huru länge skola de vänta?

"Bed hvad jag skall gifva dig." *

1 Kon. 3: 5—13.

I dessa ord läsa vi först och främst, huru Gud gjorde Salomo ett mycket märkvärdigt erbjudande. Herren uppenbarar sig för honom i Gibeon och säger: "Bed, hvad jag skall gifva dig." I förbigående vill jag nämna, att Gibeon var den plats, där offer framburos. Det var således på offerplatsen, som Gud gjorde Salomo sitt erbjudande. Huru långt Salomo än gick bort från Gud mot slutet af sitt lif, hafva hans tidigare år mycket att lära oss.

I afton vill jag tala om det sätt, hvarpå Gud besvarar bön. Vi skola därvid gifva akt på, huru Gud så att säga lägger sig själf i Salomos hand, äfvensom huru Salomo begagnar sig af det tillfälle, Gud gifver honom. Salomo beder om ett hörsamt hjärta till att döma det folk, öfver hvilket Gud satt honom. Och vi läsa, att det täcktes Herren väl, att Salomo bad om sådant. Gud fröjdar sig öfver det hjärta, som han har fått dana så, att det svarar emot hans eget hjärta. Han upprepar saker, som Salomo hade kunnat bedja om men icke begärde. Salomo bad icke för egen räkning om ett långt lif; han bad icke för sin egen del om rikedomar; han bad icke om sina fienders lif. "Emedan", säger Gud, »du icke har bedt om sådant, vill jag gifva dig, hvad du har bedt om och därtill, hvad du icke har bedt om." Detta är nu en gammaltestamentlig belysning till vår Herres Jesu ord: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder!"

Låtom oss nu närmare se på ett par enskilda drag i denna berättelse. Det första, vi hafva att lära, är, att om vi skola få våra böner besvarade, måste grundställningen i våra lif vara *offer*. När Gud gjorde Salomo sitt erbjudande, visste han, att han kunde visa honom ett sådant förtroende. Utgången gaf äfven vid handen, att Salomo under denna tid af sitt lif var Guds förtroende värdig. Salomo vandrade icke nu efter köttsliga lustar. Om han det hade gjort, skulle han i första rummet hafva satt de ting, hvilka han nu alldeles utelämnade. Han skulle då hafva bedt om rikedomar, långt lif och om sina fienders lif. Men när han mötte Gud med att bedja om ting, som behagade Gud, så mötte Gud sin tjänare med att gifva honom äfven sådant, som han icke hade bedt om. Hafva vi icke ofta som barn brukat säga: "O, hvad det vore härligt, om jag finge önska mig, hvad jag ville och äfven finge, hvad jag önskade!» Och på sätt och vis hade vi rätt. Det är verkligen härligt att få, hvad man önskar. Men det är något, som måste föregå detta, mina vänner. Framför allt är det viktigt, att vi önska just de *rätta* sakerna. Gud visste, att Salomo åstundade just de rätta tingen, och därför kunde han säga till honom: "Bed, och jag skall gifva dig, hvad du önskar!"

Det är kanske någon af oss, som tillhör det nya testamentets kristna, som säger: "Ack, om Gud gjorde mig samma erbjudande, som han gjorde Salomo den där natten i Gibeon!" Mina vänner, Gud har gifvit oss alldeles samma erbjudande. Och han har gjort det icke blott för ett enda tillfälle, såsom fallet var med Salomo utan för hvarje dag och för alla förhållanden i lifvet. Hör, hvad han säger: »Allt det I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder." Att bedja i Jesu namn betyder, att hvad som för oss skall vara viktigast icke är rikedomar eller långt lif. Att bedja i Jesu namn betyder, att själfva de önskningar, vår Herre Jesus Kristus har, skola finnas i våra hjärtan och så uppstiga till Gud. Se här den väg, Gud använder för att få oss att önska, just hvad han vill! Han sänder sin Sons ande i våra hjärtan. Sedan säger Herren Jesus: "Om I bedjen om något i mitt namn, det vill jag gifva eder." Hvilka underbara utsikter öppnas icke här för oss — icke utsikter till egen personlig framgång; icke utsikter för oss att ernå den eller den ställningen, som vi kanske

* Föredrag af Mr W. Sloan i Stockholm d. 5 April 1898.

i vårt dåraktiga sinne drömt om, men utsikter till att Guds nådes afsikter i Kristus skola uppfyllas — utsikter till, att Gud skall lära våra hjärtan att förstå hans afsikter och sålunda sätta oss i stånd att bedja just om deras utförande!

Jag vill nu gifva några exempel på, huru Gud handlar i dylika fall. För många år tillbaka lyckades det den förste missionären, Mr Duncan, att komma in i Nankin. Det var en mycket stolt stad, och invånarne ville högst ogärna hafva en utländing ibland sig. Icke nog med att missionären icke fick hyra något hus, han fick icke ens taga in på något värdshus. I staden fanns ett torn, och med ägaren till detta lyckades Duncan träffa en öfverenskommelse. Han skulle få ligga i tornet om nätterna, men så snart det blefve dager, skulle han rulla ihop sin bädd och gå ut för att tillbringa dagen med att predika och sälja böcker. Sin föda fick han skaffa sig i någon bod ute; och så fick han om kvällarna komma tillbaka till tornet för att sofva där. Det var en mycket lång tid, han på detta sätt fick "behålla fästet" i denna stad. När vi tala om 1,300 dop i samband med Kina Inland Missionen inom ett enda år, äro vi lätt böjda att glömma de svårigheter, banbrytarne för denna mission haft att utstå. Och dock var det genom den uthålliga tron hos män sådana som Mr Duncan, som Kina blef öppnadt för missionen. Efter några månader lyckades Duncan få hyra ett mycket litet hus. Men sedan han bott där någon tid, började de pengar, han haft med sig, lida mot sitt slut. Vid denna tid hade missionärerna ännu icke lärt sig, hur det skulle gå till vid penningetransaktioner i Kina. Hudson Taylor gjorde flera försök att sända penningar till Duncan men förgäfves. Slutligen skref han till honom och sade: »Du får lof att komma ned själf för att hämta pengar och kan sedan resa tillbaka.» Men gudsmannen Duncan skref tillbaka: »Om jag lämnar denna stad, skola de aldrig låta mig komma tillbaka. Jag måste stanna på min post." Efter en tid började Taylor blifva allvarsamt orolig för sin vän. En dag, när han just i bön höll på att framlägga saken för Gud, kom en annan missionär på besök. Men vi lämna nu dessa två för ett ögonblick för att återvända till Duncan.

En morgon kom dennes tjänare, en kines, och sade: "Våra pengar äro slut. Hvad skola vi göra?" Duncan svarade: "Förbida Herren och gör det goda, så skall du få bo i landet och sannerligen där hafva din föda (eng. öfvers.). Hvad vi hafva att göra är helt enkelt att förbida Herren och som vanligt gå till vårt dagliga arbete." Tjänaren sade: "Jag har sparat fem dollars af min lön, och dem skall ni få." Missionären svarade: "Jag lånar aldrig pengar. Om du vill gifva mig dessa pengar utan en tanke på att någonsin få igen dem, så tar jag emot dem, men icke på andra villkor." Tjänaren svarade: "Ja, det är min mening att gifva er dem. Här har ni dem." Jag kan icke säga, huru länge dessa fem dollars räckte. Jag vet endast, att det var en mycket lång tid de lyckades uppehålla sig medelst dem. Men till och med i Kina taga fem dollars till sist slut. Och åter inträffade, att tjänaren kom och sade: "Nu äro pengarna alldeles slut. Hvad skola vi göra?" "Jo", svarade Duncan", vi skola göra precis detsamma som förut: Förlita på Herren och så gå till vårt dagliga arbete." Han lämnade sin tjänare hemma, tog med sig sina böcker och gick ut för att predika på gatorna. När han på aftonen nalkades sitt hus, kom tjänaren emot honom ute på gatan och ropade under djup rörelse: "Mr Rudland är här, mr Rudland är här! Och han har pengar med sig." Rudland var samme man, som hade kommit till Taylor den dag denne särskildt i bön hade framlagt Duncans svårighet för Herren. Taylor hade frågat, om Rudland ville resa upp till Nankin med penningarna, och denne hade lofvat att göra det. Han fick plats på en båt och reste så uppför den stora kanalen. Men så kom han till ett ställe, där kanalbanken var sönder, så att båten icke kunde komma fram. "Hvad skola vi göra?" frågade han båtens förare. "Jo, vi måste vänta, tills kanalen blifvit lagad", svarade denne. Men mr Rudland kände, att detta icke gick an. Han frågade, om det icke fanns någon annan väg. Och så fick han veta, att han verkligen kunde komma tvärs öfver landet. Han anlände till Nankin i rätt tid, ja, tre dagar tidigare, än han skulle hafva gjort, om kanalen hade varit farbar ända fram. Han kom just den dag, då Duncans penningar voro totalt slut. Detta är nu ett exempel på, huru Gud hör bön, och huru Gud leder allting för att kunna besvara de sinas böner. Om missionär Rudland hade satt sig ned och utropat: "Det var då högst olyckligt, att kanalbanken skulle gå sönder", så hade han begått ett stort misstag, eller hur? Hvad honom personligen angick, var det icke alls en olycka utan tvärtom. Jag är rädd, att människor i våra dagar mycket ofta förstöra Guds verk, därför att de tro, att Gud har glömt dem, eller att han på ett orätt sätt sköter saker och ting. Om vi af hela vårt hjärta lita på Gud och det alltid, skola vi till slut finna, att Gud alltid har rätt.

Sedan Kina Inland Missionen hade arbetat i Kina omkring 20 år, började en ny rörelse, som uppstod på följande sätt: En skara missionärer voro samlade hos Hudson Taylor i staden Newchang. De studerade på en karta alla stationer och räknade öfver, huru många arbetare de hade. Sedan de noga öfvervägt ställningen, kommo de till den slutsatsen, att om de hade ännu 70 missionärer, skulle de hafva användning för dem alla. Men såsom arbetet denna tid var ställdt i Kina, kunde de omöjligt på ett enda år taga emot en så stor skara. De bådo därför Gud, att han under de tre följande åren skulle sända dem dessa 70 missionärer. Vi i våra dagar äro vana vid, att allt går i större skala. Men på denna tid voro 70 nya missionärer ett mycket, mycket stort antal. Och dessa arbetare blefvo nu begärda af Gud i det fullaste förtroende, att Gud i Jesu Kristi namn skulle gifva dem. Missionärerna visste, att de icke bådo om något för sin egen räkning, och så slutade de sitt bönemöte med att prisa och lofva för bönhörelse. När de tre åren hade gått till ända, funnos öfver 70 nya missionärer i Kina. De penningar, som behöfts för dessas utresa, hade erhållits och likaså de medel, som fordrades för deras underhåll i Kina. Sedan arbetet fortskridit några år, hölls ånyo en liknande sammankomst, nu i Nanking. Hudson Taylor och hans medarbetare öfversågo ånyo hela ställningen. Och denna gång kommo de till den slutsatsen, att de kunde taga emot 100 missionärer på ett år. De bådo om dessa hundra i Jesu namn. De trodde, att de skulle få dem, och Gud gaf dem äfven. De visste, att det skulle fordras en årlig tillökning i missionens inkomster af 10,000 pund st. för deras utresa och underhåll, och äfven dessa penningar utbådos i Jesu namn. Vid följande års slut voro de hundra missionärerna antingen ute i Kina eller på väg dit; och alla penningar, som hade erfordrats, hade äfven flutit in.

Mina älskade vänner, vi förtrösta icke på Gud, om vi låta allt gå liksom af en slump. Dessa Guds tjänare, som jag nu har talat om, hade först tagit reda på behofven, innan de kommo med sin anhållan om hjälp. Och när de sågo, att missionärer behöfdes, då visste de också, att penningar skulle behöfvas. Och som de visste, att hela saken var Guds, visste de, att de stodo på säker grund, när de bådo Gud själf utföra och underhålla sitt verk.

Nu blott något litet om en händelse från det förra året! Detta år blef mycket pengar skickadt från vårt land till Indien på grund af hungersnöden. Till följd af vår drottnings jubileum gjordes äfven stora utgifter. I början af året fingo vi det alldeles särskildt lagdt på våra hjärtan att bedja Gud låta det blifva en tid, då han mer än någonsin ville visa sin hand. När de första sex månaderna af året hade gått, voro emellertid våra inkomster snarare mindre, än de hade varit under de sist föregående åren. I juli månad bådo vi tillsammans med en i Herren älskad broder alldeles särskildt, att Herren skulle gifva oss två tusen pund för vårt arbete. Det dröjde ända till oktober, innan Herren svarade oss. Men i stället för att då skicka oss två tusen pund, behagade han i en enda post skicka oss 10,000 pund. Det sista året, som i finansielt afseende var ett år af torka, hade Kina Inland Missionen de största inkomster, den någonsin haft.

Hvad vi behöfva är att få våra hjärtan stämda i harmoni med Guds hjärta, att blifva upplyftade öfver detta trånga, begränsade lif, då vi begära saker endast för vår egen räkning, att blifva upplyftade till detta stora lif, då Gud sätter oss i stånd att önska sådant, som han önskar. Och då — "Låt din mun vidt upp! Jag vill uppfylla honom."

Från missionärerna.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Jan. 14. »Din tro är stor!» Så kände jag mig i dag manad tillropa en ung bonddräng, som i sällskap med en annan kommit ridande nära på 3 mil för att få medicin till en allaredan död hustru i deras by. Förhållandet var följande. En ung 16-årig hustru hade råkat slå sönder en lerskål, värd högst 10 öre. Någon af hennes äldre, kvinnliga släktingar grälade på henne för detta, och i sin förtvifflan sväljer hon opium och dör! Nu blef det uppståndelse! Begrafning, hennes släktingars anspråk på ersättning m. m., kostade nog mer än en lerskål, och så är det någon, som säger, att utländingen i T'ong-cheo-fu har medicin, som kan hjälpa folk på benen, som varit döda i *sju dygn!* »Få vi nu litet af den där medicinen!» bådo de mig. De hade ridit hela natten och voro angelägna att komma hem. »Om personer, som varit döda i *sju* dygn, kunna väckas till lif af den, så ha vi då godt hopp», sade de, »ty då vi komma hem, har hon blott varit död i *tre* dygn». Det var svårt kunna öfvertyga dem om, att vi ej hade den där medicinen, och då jag sade dem: »hon skall uppstå igen, men då blir det ej jag, som uppväcker henne», kunde de ej — deras sinnen voro så förmörkade — likt Marta svara: »Jag vet, att han skall uppstå i uppståndelsen, på den yttersta dagen». Jag lämnade dem några skrifter, bland andra: »Läran om de dödas uppståndelse», och så fingo de fara.

Febr. 14. Vår bibelkurs med församlingsmedlemmar och forskare från T'ong-cheo och Uei-nan är nu öfver. Inalles 12 deltagare. Vi voro samlade omkring två veckor och hunno på den tiden ju ej genomgå mycket, men jag tror, att det, som bibringades dem, skall blifva dem till nytta. Broder Sandberg genomgick ur 1:sta Mosebok, jag ur evangelierna och 1 Tim., och min hustru undervisade dem i sång. De, som besutto förmåga därtill, fingo dessutom öfva sig i att predika dels på söndagarna, dels ock vid våra dagliga morgon och aftonstunder. En af församlingsmedlemmarna från Uei-nan, som ej kan läsa, lärde sig ganska mycket utantill genom andras tillhjälp. Stor glädje beredde det oss, att en af våra f. d. opiumpatienter, Lü Uan-chüin, boende 120 li härifrån, i Uei-nan-distriktet, kom. Vid nyåret hade han ej deltagit i några hedniska tillställningar och vill, så säger han, följa Jesus. Han hade förut köpt Nya testamentet och sångbok; nu köpte han ock Gamla testamentet jämte flere andra böcker och deltog med de andra i bibelkursen. Då vi öfvertogo Uei-nan, fanns där 6 à 7 döpta. Jag är ledsen säga, att den kinesiska broder (nu afliden), som upptagit dem i församlingen, ej gjort sig noga underrättad om deras vandel, hvarför det också befanns, att flere af dem odlade opium, ehuru själfva afvanda från lasten. Särskildt i Uei-nan-distriktet utgör opiumodling en stor frestelse. Nästan alla odla detsamma. Det betalar sig bättre än hvete. 4 af dem lofvade mig nu högtidligt att aldrig mera hafva med detsamma att skaffa, ja, några af dem hade redan förra året upphört med odlingen däraf.

Vi äro mycket glada öfver de öppningar, som nu från alla håll visa sig. För 3 år sedan fanns ingen intresserad i »läran»; nu kunna vi, förutom de redan döpta, beräkna oss hafva 20 mer eller mindre uppriktiga sökare. Vi hoppas, att i sommar bland dessa få göra en utgallring och genom dopet i församlingsgemenskap upptaga några. En ung, treflig bleckslagare, Honan-man, som ock vant sig af med opium, inger oss förhoppningar, ehuru hans tro har att öfvervinna många svårigheter. Han har arbetat åt oss i flera år och ständigt talat om att han ville vänja sig af med opium, men vi saknade plats i vår förra bostad. Dessutom led han af svettning om nätterna och stundom på dagarna, och för denna sjukdom hade han till kinesiska läkare utbetalat öfver 20,000 cash, men utan resultat.

Jag sade honom, att svettningen nog berodde på hans opiumrökning, och utan att bota det ena, kunde jag ej bota det andra. Så kom han då till slut. Då vi andra gingo i tjocka vinterkläder för kylans skull, gick han däremot tunnklädd af fruktan att blifva för varm. Han kunde genomsvetta ett helt täcke på en natt. 12 pulver af zinkoxid (små doser) och opiummedicin, »helgadt genom Guds ord och bönen» (1 Tim. 4: 5), återställde honom på en månad till en ny människa. Det är en glädje att se, huru glad och frisk han nu är. »Jag älskar er och denna lära», sade han en dag till mig. »För några år sedan, då ni först kommo, misstänkte jag eder.» Han aflade ock ett godt vittnesbörd i början af året, då en af hans biträden upptogs till kompanjon. Han sade: »Hvar 7:de dag vill jag gå till »Vestra gatan» och bevista gudstjänsten, så du får ej klandra mig, om jag den dagen ej gör något arbete.» Den andre gaf sitt bifall, men svårigheterna äro ej slut härmed. Tillverkandet af opiumlampor, tänger m. m. för opiumrökare utgör en väsentlig del af deras inkomster.

Bleckslageriindustrien är ny i Kina och har till stor del utträngt kopparslagarnes fabrikationer. Att nu uppgifva tillverkningen af dessa saker och om söndagarna hålla sin butik stängd, därtill fordras i sanning tro och att Guds barn där hemma bedja för honom. Hans namn är *Fann*. En annan omständighet, som gör oss mycken glädje, är att flera af de bättre familjerna nu ändtigen öppnat sina dörrar för oss. En gammal god vän till oss, *Li-Chia-mu*, stor politiker, förmögen, godhjärtad och snäll, men naturligtvis opiumrökare, brukade förr ofta bjuda oss bröder till sig. Under de två »mörka åren» drog äfven han sig från oss till en del. Nu äro vi så såta vänner igen. Nå ja, man kan ej undra på, om han ensam ej hade mod att stå på vår sida, då alla andra ropade sitt: »Bort med honom!» (utländingen). I *hjärtat* var han vår vän. Här om dagen var jag bjuden på middag till honom, och under samtalets lopp föll det sig så, att jag frågade honom: »Hvilken religion tillhör då ni, herr Li? konfucianismen, buddhaismen eller taoismen.» Efter en stunds betänkande sade han: »till $^{6}/_{10}$ är jag kristen och till $^{4}/_{10}$ hedning. Jag vet ej, huru det kommer sig. men nu, när jag träffar mina gamla vänner, är jag visserligen till det yttre mot dem som förr, men i mitt hjärta är jag ett med er». Jag är öfvertygad om att, hvad han sade, var fullkomligt sant, ty under flera år har han läst många af våra böcker och tidskrifter, äfven Nya testamentet, och mycket samtalat med oss. Att han snart måtte öfverkomma de $^{4}/_{10}$ och helt tro på Herren Jesus, är ju vårt hjärtas önskan, ehuru det dock ser mörkt ut. »Huru svårt är det ej för dem, som hafva ägodelar att ingå i Guds rike!» »Icke har väl någon af rådsherrarne trott på honom?» Emellertid har Augusta och barnen varit hos hans familj en hel dag och blefvo enträget ombedda att göra om besöket. Detta skall bana väg till andra familjer, ty här som annorstädes se de »små» upp till de »stora».

Febr. 17. Den hvart tredje år återkommande examen pågår nu som bäst, och de studerandes antal är stort. Högsta mandarinen har till vår fördel utfärdat en mycket god proklamation, och alla förhålla sig mycket stilla och anständiga. Förra söndagen hade vi möte för uteslutande män i kapellet; kvinnorna fingo hafva sitt möte i annat rum.

Vår förut omtalade bleckslagare kommer i ur och skur och har nu försett sig med bibel och sångbok.

»Blomstren visa sig på marken, sångens tid är kommen, och turturdufvans röst höres i vårt land.» Hög. Vis. 2: 12.

Simon Petrus sade till dem: »Jag går bort för att fiska. De (hvilka de? hvar äro *nu* Simon Petri stallbröder?) sade till honom: »Vi gå ock med dig!» Joh. 21: 3.

»I hafven länge nog dröjt vid detta berg.» 5 Mos. 1: 6.

* * *

Utdrag ur bref från *T. Sandberg*.

T'ong-cheo-fu den 28 jan. 1898.

De som honom älska, de vare såsom den uppgående solen i sin kraft.
Dom. 5: 31.

Vi äro friska och lyckliga till kropp och själ. Vår Guds godhet och trofasthet har varit stor öfver oss för hvarje dag, som gått. Vi hafva ständigt fått erfara, att hans löften äro ja i honom och amen genom honom.

Jag har i höst och vinter varit ute på några missionsresor. Som broder August varit bunden vid opiumasylen, så har detta arbete tillfallit mig — ett arbete som jag för öfrigt känner mig dragen till. Företrädesvis har jag besökt de norra och nordvästliga trakterna af vårt stora arbetsfält, städerna P'u-ch'eng, Pie-sui och Ch'eng-hsien. Vanligen har jag varit åtföljd af vår medhjälpare Li från Uei-nan. Denne broder är till stor nytta och hjälp. Han har ett mycket godt sätt att umgås med folket och vinner lätt deras förtroende, hvilka han kommer i beröring med. Dessutom äger han i hög grad den stora gåfvan att icke förarga någon.

Vårt sätt att färdas har nästan uteslutande varit till fots med en mulåsna att bära vår packning och våra böcker. Vi besöka företrädesvis marknader och gå — utan någon förut uppgjord resplan — från köping till köping och från stad till stad. Under den tid, då marknader hållas, kan man vanligen gå från den ena till den andra utan att behöfva vänta mer än högst en eller två dagar, och vanligen behöfver man ej gå mer än en à två mil mellan hvarje uppehåll. Komna till marknaden skaffa vi oss vanligen ett bord, på hvilket vi utbreda våra medhafda böcker och traktater, samt utbjuda dem till salu. Snart samlas en liten skara män omkring oss, för hvilken vi hafva tillfälle att förkunna om den lefvande och sanne Guden. Tilltalar man hela församlingen i form af predikan, gör vanligen ingen någon anmärkning eller fråga. Om man vill veta, hvad de tänka, måste man tilltala någon personligen.

På våra resor hafva vi öfverallt bemötts med välvilja och vanligen också med förtroende. Man träffar ock här och där sådana, som visa särskildt intresse i evangelium och vilja höra mera. För de flesta är det dock utlandet och de utländska förhållandena, som väcka det största intresset.

Ett stort hinder för traktatspridning, särskildt i dessa norra bergstrakter, är den omständigheten, att så få kunna läsa. Af tio bland männen är det nog ej mera än en à två, som kunna läsa, kvinnorna naturligtvis helt och hållet utom räkningen.

Herren vare lof, att hans ord är lefvande och kraftigt. Ofta faller det i god jord, där man minst väntar, och så finna vi, att Herren här och där har en och annan, som han får uttaga från mörkrets välde och införsätta i sin älskade Sons rike.

I Herren tillgifne
Teodor Sandberg.

* * *

En skolgosse i Hai-cheo vid namn Uan-ling (= tiotusen år) har skrifvit ett bref till missionär H. Tjäders moder, fru T. Tjäder, hvilket i öfversättning lyder:

»Vi barn allesammans hälsa gamla frun med hela sitt hus frid. Var så god frun och bed för oss barn, att vi varmhjärtadt må kunna tro på den himmelske Fadern och nödvändigt gå framåt, icke vågande draga tillbaka stegen. Förr voro vi långt borta från Gud, nu litande på Kristus Jesus hafva vi på grund af hans utgjutna blods förtjänst kommit nära».

* * *

Minnen från Honan.

Broder Blom har i ett föregående bref gifvit missionsvännerna en öfverblick öfver vårt distrikt i Honan och utsikterna för arbetet därstädes, sådana de tedde sig för honom under vår resa där i slutet af förra året. Som denna resa var oss till stor glädje och till hjälp för uppgörande af arbetsplaner för distriktet, går jag att ytterligare meddela några minnen därifrån.

Vårt första mål i Honan var Sin-ngan hsien = den nya fridens stad. Vägen dit var för mig alldeles obekant och föreföll mycket besvärlig, då man ständigt var i fara att stjälpa med vagnen. Befolkningens lynne och uppförande vid alla tillfällen försonade mig dock med besvärligheterna. Jag kände mig ofta mer än öfverraskad, då jag såg folkets begär att verkligen få reda på, huru det förhölle sig med den lära, vi förkunnade, och deras ifver att köpa våra skrifter. Vi märkte snart, att förrådet däraf var alldeles för litet. Ja, på sista tiden måste vi afstå från att utbjuda böcker för att åtminstone hafva kvar en del att sprida på de platser, vi skulle besöka för första gången. Men det blef svårt att hindra bokköpet. Kommo vi t. ex. till en by för att rasta för middagen och stego af för att köpa mat, kunde en fråga: »Hvad har ni i väskan där?» Svar: »Böcker». »Hvad för slags böcker?» »Jesuslärans böcker.» »Får jag se en.» Åskådarne samlades omkring oss, och så var köpet i gång. Honanfolket synes också stå på ganska god ståndpunkt, hvad bildning beträffar, ty det syntes helt vanligt, att en landtbrukare kunde läsa. I sanning, det skrifna ordets inflytande i Kina är oberäkneligt stort.

Vår vän Ki i »fridstaden» mottog oss med glädje, men vi fingo ej stanna länge där, ty redan dagen efter vår ankomst kommo vänner från ett par dagsresor aflägset distrikt medförande ett bref, hvari 11 familjer inbjödo oss att komma och undervisa dem. Med glädje följde vi med på andra dagen.

Distriktet hade aldrig varit besökt af någon utländing, men Gud hade själf utfört ett verk därstädes, som vi skulle få se och fröjdas åt. Vid framkomsten mottogos vi af en hel familj, bestående utaf far och mor, två söner, sonsöner och sonsonssöner, jämte några kvinnliga medlemmar, som för länge sedan lämnat afgudadyrkan och nu bar prägel af gudsfruktan och fromhet. Ja, det kändes som att komma in till en älsklig familj hemma i Sverige. Stor nyfikenhet rådde vid vår ankomst, särskildt bland familjens kvinnliga medlemmar, som aldrig sett en utländing förr. Vi tillbragte ett par sköna dagar hos dessa vänner. Forskare i läran från grannbyar kommo snart till jämte flera utomstående, så att vi hade rika tillfällen att tala ordet och leda de troende. Särskildt voro två af mötena rikt välsignade. Det ena var ett vittnesbördsmöte, då männen berättade, huru de blifvit förda till misstro mot afgudarna och till tro på Jesus. Flera hade genom sjukdoms botande medelst bön i Jesu namn, ibland med, ibland utan användning af medicin, kommit till insikt om evangelii kraft. Vittnesbörden gjorde stort intryck. En kvinna, som förut varit oviss om, hvilken lära som vore rätt, beslöt sig för att hädanefter tro på denna lära, berättades oss senare.

Det andra mötet var det sista, innan vi lämnade platsen. Vid det mötet begärde den äldste sonen, som är föreståndare för en opiumasyl i byn, att vi skulle bedja för honom och lägga händerna på honom, ty han kände sig medveten om stor svaghet. Vi kände oss ledda att påpeka, hvad Paulus säger angående handpåläggning, påvisande, att detta är något, som man ej får taga lätt, utan att handpåläggning har en mycket djupgående betydelse. Då han sade sig vara medveten om stor svaghet, något som också de andra syntes se hos honom, påminde vi honom, att denna svaghet måste hafva någon orsak, kanske någon synd eller olydnad mot Gud låge till grund därför? I så fall måste han först bekänna detta för att kunna få ny kraft af Gud. Han teg länge och sade till slut, att han ej visste med sig någon synd. Åter blef det tystnad, hvarunder vi bådo om Guds Ande att påpeka åtskilligt mindre godt, som vi redan hört om honom. Efter en stund tog den yngre brodern till orda: kan du säga, att du inte vet om någonting? Du vet så väl, hur det var med den där saken, och så drog den yngre brodern fram i ljuset en affär, som den äldre ej skött alldeles så bra. Denne blef litet förbluffad men erkände, att däri hade han orätt. Han kunde dock försvara sig till en del genom att framhålla sin yngre broders mindre visa tillmötesgående i samma sak. Alltså kom äfven den yngre med på de anklagades bänk. Det var mera, än han tänkt på. Saken blef djupgående behandlad och mera allvarlig, än någon från början trott. Den slutade därmed, att båda bröderna erkände sina fel mot hvarandra och hådo om förlåtelse, hvarefter vi bådo och lade händerna på dem. Det var ett allvarligt möte, hela församlingen af de närvarande syntes gripna af den ande, som var rådande.

Sedan vi skilts från dessa vänner, företogo vi flera resor och vandringar. Planen var att öfverfara hela distriktet och besöka hvar och en af de fjorton städerna därinom.

Vi hunno på den utsatta tiden (två månader) dock ej besöka mer än 10 städer men voro mycket glada att där få vittna om frälsningen i Jesus och att få se det goda bemötande, vårt budskap och vi själfva rönte. I städer och på landet — alltid samma vänlighet och tillmötesgående. Som alltid var det dock mest de fattiga och betryckta i denna världen, som syntes mest intresserade i det glada budskapet. Vi träffade en dag en ganska respektabelt klädd man, som frapperade mig genom sitt sorgbundna ansiktsuttryck. Han gjorde sällskap ett stycke på vägen, då jag gaf mig i samspråk med honom. Han berättade, att han kom långt söder ifrån för att söka efter sin son (19 år gammal), som för en förseelses skull gått ifrån hemmet för flera månader tillbaka. »Han har aldrig gjort annat än studerat och kan inte arbeta», klagade fadren; »hvad jag mest fruktar är, att han råkat i händerna på dåliga människor och blifvit moraliskt fördärfvad. Jag har apotek i staden N. och är välbergad, men finner jag ej min son, så har jag ingen glädje mer, då lämnar jag allt och går i kloster (= blir buddhaistmunk).» Fadershjärtat är sig likt, vare sig det klappar i en kines' barm eller en europés. Jag kände djupt deltagande med den bedröfvade mannen, jag gjorde därför det bästa, jag kunde: visade på honom, som sagt: åkalla mig i nöden o. s. v. Mannen blef mycket intresserad, då jag försökte lära honom att bedja och sade, att han hvarken behöfde bränna rökelse eller knacka hufvudet i marken, utan blott knäböja och säga till Gud, hvad han hade på hjärtat och så bedja om frälsning. »Åt hvilket håll skall jag vända ansiktet?» frågade han ytterligare. »Betyder ej heller *det* någonting!» sade han gladt öfverraskad af mitt svar. Är det så enkelt

att bedja till den sanne Guden, då ville han visst göra det i hvarje värdshus, där han skulle hvila, sade han. Snart skildes våra vägar, och jag har ej vidare hört något från denne man. Ett evighetsfrö blef nedsådt i hans själ, evigheten skall visa, hvad frukt det kommer att bära. Strax före jul voro vi lyckliga nog att utan hinder, trots drifisen, komma öfver Gula floden, och så voro vi ett par dagar senare åter »hemma» i Üin-ch'eng efter två månaders lif på landsvägarna och i värdshusen.

Intrycket af resan är, att vårt distrikt i provinsen Honan ligger öppet för odling och skörd. Många inbjudningar fingo vi att bosätta oss där och undervisa, men vi måste arbeta äfven på andra håll. Broder Blom ensam blir den hjälp, som nu kan gifvas honaneserna.

Länge ha vi spejat vid västra horisonten för att se, om ej någon broder från gamla Sverige känt sitt hjärta rördt utaf alla upprop från oss här bland hedningarna och kunnat lämna allt och följa Jesu sista befallning till sina lärjungar: gån ut i alla land o. s. v. Men vi hafva hittills spanat förgäfves. Huru länge skola vi få göra det ännu? Du, broder, som läser detta och är fri att »gå ut», svara oss inför Herren.

Hugo Linder.

* * *

Terminsberättelse från flickskolan i Uin-ch'eng.

Höstterminen 1897.

Åter har ett halfår flytt. Under detsamma hafva vi fått erfara, huru föränderligt allt är på jorden. »Godt är att i stillhet hoppas på Herren.» »Hos honom finnes ingen förvandling eller någon växlingens skugga.»

Vi började terminen med 8 elever. Två af dem, som besökte skolan på våren, voro af sjukdom förhindrade att komma, nämligen Mei-teh och Ts'ing-kieh. Sedan ökades antalet med en elev. Hennes namn är Ling. Hon är 15 år gammal och förlofvad med sonen till en af våra församlingsmedlemmar. Då hon först kom, grät hon och längtade tillbaka till sitt hem, men sedan hon varit hos oss ett par veckor, började hon blifva intresserad i läsningen, och sorgen flydde. Nu under ferierna har hon haft ondt i ett finger. En dag gick modern med henne till en kinesisk läkare. Han lade rökelse på handen och tände eld därpå. Därigenom skulle väl förmodligen gudarna bevekas att bota henne. Då hon kom hem, förklarade hon, att hon icke längre trodde på sådant, utan bad modern föra sig till oss i stället. Hon behandlas nu här, och vi tro, att Gud skall välsigna de medel, vi använda och hela hennes hand, fastän den ser svår ut. Det är glädjande att finna, till hvilken nytta Lings skolgång redan varit för henne. Hon tror icke längre på afgudar. Förut har hon gjort det, emedan, som hon själf säger, »hon icke vetat bättre».

Undervisningsämnena äro desamma som förut. En ändring hafva vi likväl gjort för dem, som på grund af giftermål eller dylikt icke få stanna hos oss så länge. De behöfva icke lära sig sina läxor utantill, som de andra, utan läsa endast sitt Nya testamente och sångboken innantill. Detta hafva de största nyttan af.

Den 10 oktober hade vi glädjen döpa Ma-nao och Mei-teh. Ma-nao har tillhört Herren ett par år, Mei-teh fick först på påskdagen förra året frid med Gud. Båda dessa kära flickor hafva genom sitt lif bevisat verkligheten af sin tro. Ma-nao var förut stolt och hade svårt att böja sig. Hon älskade också kortspel. Som hon var förbjuden att spela i sitt hem — fadern är troende — så brukade hon gå in till grannarna och göra det. En dag öfverraskades hon där af sin fader. Han gaf henne en allvarlig förmaning, som gjorde, att hon aldrig mera vågade röra vid kort. Men kärleken till kortspel satt fortfarande kvar i hjärtat. Sedan hon blef omvänd till Herren, har han fullkomligt frälst henne ifrån denna synd.

Mei-teh har allt ifrån sin omvändelse varit mycket lycklig i Herren. I sitt hem har hon fått utstå många lidanden. Fastän hon varit sjuk i lungsot, har hennes moder behandlat henne mycket illa, slagit, ja till och med en gång bitit henne i armen. Varm dryck, som kineserna sätta sådant värde på, har ofta blifvit nekad henne. Men nu äro hennes lidanden öfver. Den 19 januari tog Herren henne hem till sig. Hon var icke det minsta rädd för döden. Då vi några dagar förut besökte henne, frågade vi henne, om hon var redo att möta sin Frälsare. Hon strålade då af glädje och svarade, att om Jesus ville taga henne till sig, vore hon glad att få gå hem. Vi bådo tillsammans, och sällan har jag förnummit Guds närvaro så som i det sjukrummet. Morgonen samma dag, hon dog, ikläddes hon sina bästa kläder, enligt seden hos kineserna. Hon var då ytterst svag, men vid fullt medvetande. Strax innan hon gick bort, sjöng hon ett par rader ur en sångvers, hvarefter hon yttrade: »Jag ser icke, tänd en lampa». Dessa voro hennes sista ord. Några ögonblick till och hennes ande hade flytt för att vara när Jesus. En själ till bärgad för himmelen! Hennes vandring med sin mästare på jorden var kort, men hon har en evighet att prisa hans frälsande nåd. Detta är förstlingskärfven från vår lilla flickskola i Üin-ch'eng. Jag kunde icke återhålla mina tårar, då vi strax efter hennes död inträdde i rummet, där hon låg. Det kändes så tomt efter henne. Men vi få icke sörja. Herren behöfde henne, och hon är lyckligast, där hon nu är. Vår bön är, att hennes bortgång må blifva till välsignelse för de andra barnen i skolan samt för hennes moder. Må Herren få vinna hennes hjärta! Som det kinesiska nyåret stod för dörren, måste begrafningen påskyndas. Redan följande dag jordades hennes stoft på den begrafningsplats, som missionen inköpt utanför Üin-ch'engs östra stadsport. Den sång, som Mei-teh så mycket älskat under sin lifstid, »Trygg i min Jesu armar», sjöngs vid grafven och några bibelord lästes. Hvile hennes stoft i frid!

Två af våra elever hafva gift sig i vinter, nämligen Ts'in-ai och Pao-kuei. Ts'in-ai har sedan ett år tillbaka varit förlofvad med Liu-ts'uen-ren, fröken Hallins evangelist. Hon gifte sig den 10 januari. Bröllopet tillgick på följande sätt: En bärstol hyrdes och sändes ut till hennes by dagen förut. Tidigt på morgonen bars hon i densamma in till staden. Då den anlände till brudgummens hem, nedsattes den på yttre gården. Några gossar från skolan tillika med ett par andra personer spelade på flöjt och handklaver samt sjöngo kristliga sånger. Vid hedniska bröllop är det vanligt att hyra musikanter, som slå på trummor och cymbaler och föra så mycket väsen som möjligt. Om en stund kommo ett par kvinnor för att hjälpa bruden ur stolen och leda henne in i rummet, där vigseln skulle ske. Hon var iklädd en brokig ytterdräkt och krona samt var beslöjad. Inkommen togo hon och brudgummen plats bredvid hvarandra. Så förrättades vigselakten af läraren i församlingen, herr A. Hahne, efter formulär något liknande

vårt svenska. I stället för växlandet af ringar, som kineserna icke bruka, drucko brudgummen och bruden saft ur samma bägare. Flera bröder bådo sedan varmt för de nygifta. Vi tro, att Herren skall välsigna detta par. Ts'in-ai har vunnit våra varmaste sympatier genom sitt uppriktiga och tillgifna väsen. Efter aktens slut gick brudparet in uti sitt eget rum, där bruden afkläddes den yttre dräkten och kronan. Dagen efter voro vi ditbjudna på festmiddag, bestående af boråt 20 olika rätter. Bruden fick icke äta tillsammans med oss, utan bars mat in till henne. Brudgummen kom in ett par gånger och bugade sig för gästerna.

Pao-kuei's bröllop var icke så uppmuntrande. Hon har sedan flera år tillbaka varit förlofvad med en hedning. Hennes fader är en döpt kristen, men modern tror icke evangelium. Redan på hösten fingo vi höra, att medelmännen för giftermålsaffären kommit öfverens med modern, att Pao-kuei skulle gifta sig i november, detta utan faderns vetskap. Som han är anställd i vår tjänst, sände vi genast bud till honom. Han begaf sig då till sitt hem, och lyckades, som det syntes, få bröllopet uppskjutet. Men glädjen var kort. Strax efter, sedan skolan slutat och Pao-kuei rest hem, fingo vi höra, att medelmännen åter infunnit sig och tvingat modern att gifva sitt samtycke till dotterns bröllop, innan det kinesiska årets slut. Nu är hon gift, endast 13 år gammal, med en man närmare 40 år. Han har dock rykte om sig att vara snäll.

Sålunda hafva vi under det gångna halfåret inom vår lilla krets haft dop, bröllop och begrafning. För närvarande äro barnen uti sina hem. Vi vänta dem dock hit igen inom några dagar. Vårterminen börjar, om G. v., den 10 febr. Må Guds goda hand fortfarande vara öfver vår flickskola, och må hans namn blifva förhärligadt igenom den!

Üin-ch'eng den 5 febr. 1898.

Frida Prytz.

Språkskolan i Ganking.

Käre missionssekreterare!

Jag känner det godt att äfven denna gång få börja mitt bref med tack och lof till Herren för hans godhet i mångt och mycket mot mig. Jag har fått mottaga så mycket från honom, min bön är att hans nåd ej måtte vara förgäfves, utan att jag måtte utarbeta i lifvet, hvad han gifver.

Föreståndaren för missionsstationen mr Westwood har återkommit från några veckors resa för att besöka utstationer, som höra till Ganking's »församling» (om jag så får uttrycka mig). Från sin resa meddelade han oss många uppmuntrande erfarenheter om huru Guds ord mer och mer sprider sig. I en af byarna, räknande omkring 400 invånare, tyckes den lilla församlingen synnerligen blomstrande. Byns ledande man är kristen, och det utöfvar naturligen stort inflytande. Men utom detta ligger orsaken till den välsignelse, som Herren gifvit åt arbetet, i församlingsmedlemmarnas enhet i bön och sammankomster. För ett par år sedan, berättade mr Westerwood, hade han ej liten oro för arbetet i den trakten, emedan en viss oenighet gjorde sig gällande. Några af de kristne ville hafva de gemensamma mötena på ett ställe, andra åter ville hafva dem på ett annat. Flere bodde i en närbelägen by, och de sade: »Vi vilja hafva gudstjänsterna hos oss». Emellertid är där nu enhet och en broderlig kärlek, som var mycket uppmuntrande att se.

Där i trakten lefva ett flertal af dessa s. k. »vegetarianer», hvilken sekt, som bekant, är rätt mycket spridd i Kina. Många af dessa voro djupt gripna af evangelium. »Den läran är god och sann.» De ville tro på Jesus Kristus. Att emellertid genast öppet bekänna sig till honom, vågade de icke.

Af församlingsmedlemmarna voro många de mest varmhjärtade kristna, hvilket för öfrigt församlingens tillvaro visar, då arbetet föres framåt af dem själfva. Mr Westwood endast utöfvar uppsikt öfver dem genom att tid efter annan företaga resor till dem. En af de kristna har ådragit sig uppmärksamhet af sina landsmän, emedan han alltid går med en viss bok i handen. Guds ord hade blifvit så dyrbart för honom, att han för det med sig, hvart han går. Dessutom kunde han 50 sånger ur sångboken utantill. Kina Inland Missionen har en präktig hymnbok med omkring 230 sånger. Kineserna äro eländiga sångare, likväl släppa de till rösten, så att vi västerländingar åtminstone i början alldeles förstummas!

Mr Westwood berättade vidare från den trakten, huru en man, som för två år sedan blifvit skild från församlingen, under hans vistelse där nu kommit till honom med alla tecken till ånger och bättring. Herren verkar mäktigt i många hjärtan i Kina. Herren är densamma här som hemma.

Huru många olika missionssällskap utöfva verksamhet i Kina? Kina är ett vidsträckt land med hundratals millioner invånare. Folkmängden nästan lika stor som hela Europas; till utsträckningen mer än 20 gånger så stort som Sverige! Här finnes därför ett obegränsadt verskamhetsfält. I missionskonferensen i Shanghai 1890 deltogo missionärer från 36 olika missionssällskap: engelska, amerikanska, tyska, svenska etc., missionssällskap af alla slag från engelska statskyrkan till »Sällskapet för utbredandet af kvinnlig uppfostran i öster».

Under sådana förhållanden är det med stor tacksamhet till Herren, man på många ställen spårar en innerlig samverkan i arbetet. Under min tre månaders vistelse här i Kina samt under resan ut kom jag i beröring med många missionärer, tillhörande olika korporationer i hemlandet; enheten i och för Kristus Jesus är likväl lösen ute på missionsfältet.

Jag har nu senast hört från millionstaden Hankow, där flere missionssällskap underhålla missionärer, hurusom de olika församlingarna gemensamt skjutit tillsammans en summa om 500 taels (omkr. 1,000 kr.) för byggandet af en gemensam stor gudstjänstlokal. Likaledes i Shanghai sker detsamma.

Under det att evangelium om Guds rike predikas i allt vidare och vidare kretsar bland det kinesiska folket, lämnas icke de högt uppsatte oberörda däraf. Exemplar af gamla och nya testamentet i prydliga band hafva af ett amerikanskt missionssällskap i Peking underdånigst blifvit öfverlämnade till kejsaren och kejsarinnan. Kejsaren har sedermera vid tvenne tillfällen inlämnat vidlyftiga rekvisitioner af böcker till bibelsällskapens depoter i Peking.*

* I Shanghai har förläggaren en stor svårighet att tillgodose efterfrågan på biblar. Snart efter en upplaga är färdigtryckt, är den åter slutsåld. Sedan kejsaren börjat läsa bibeln, får ingen vara okunnig om boken!

Vi glädja oss så mycket öfver att se Guds rike gå framåt. O, låtom oss ej vara overksamma åskådare. Låtom oss bedja honom mer och mer, att han må utföra sitt verk i våra hjärtan, så att vi må blifva bättre beredda att lefva för honom. (Forts.)

Skillnaden.

Tvenne kinesiska kvinnor samtalade med hvarandra. Den yngre frågade: »Hvaruti består skillnaden, om vi tro på främlingarnas Jesus eller på våra afgudar?» Den äldre kvinnan svarade: »Visserligen är jag ej själf en kristen, men jag kan ändock säga dig skillnaden, ty min måg är det. Förr rökte han opium, aldrig förde han hem med sig ett enda öre af sin förtjänst, utan tog i stället ifrån sin hustru och sina barn deras kläder och pantsatte dem, detsamma gjorde han med möblerna och sängkläderna. Han slog sin stackars hustru och äfven barnen ofta nära till döds. En dag gick han in i ett »Jesus-kapell» och hörde främlingarna predika. Han fortsatte härmed hvarje dag, till dess han slutligen blef en kristen och trodde på Jesus. Nu önskar jag, att ni kunde se oss alla i hemmet, huru lyckliga vi äro, ty äfven jag får bo i hans hus. Så fort han började tro på Jesus, sökte han upp mig och lät mig blifva en medlem af hans familj.

Uppkomsten af den amerikanska grenen af Kina Inland Missionen.

Af mr *H. W. Frost.*

Vintern 1887 höll jag en serie evangeliska möten i norra delen af staten New-York. Vi hade möten endast om kvällarna, och kunde jag därför ägna mycken tid åt ordet och bönen. Under dessa stilla stunder trängde sig på mig ett allvarligt spörsmål. Hittills hade jag varit tillfredsställd med att predika evangelium för dem, som förut hört det, men nu väckte den Heliga Ande i mig den frågan, om också *Gud* var nöjd med detta mitt arbete. Härpå fick jag slutligen ett bestämdt nej till svar.

Herren hade förut talat till mig om missionsarbetet bland hedningarna, men jag hade ej lärt mig att öfverlämna mig själf åt honom till utförandet af *hans* plan med mitt lif. I stillheten på den ensliga landtgård, där jag denna tid bodde, invigde jag mitt lif åt Herren för arbetet i Kina, icke så mycket för Kinas skull, som för »Guds egen ära» i Kina.

Herren ingaf mig nu tvenne tankar. Den första var, att jag skulle gå ut till Kina, den andra, att jag skulle söka förmå mr Hudson Taylor att i Amerika bilda en gren af Kina Inland Missionen. Vid denna tid utsände våra amerikanska missionssällskap inga lekmän, med undantag af läkare. Jag visste, att på missionsfälten voro dörrar öppna för flera unga män, men att dessa ej voro i tillfälle att erhålla nödig utbildning. Dessutom var jag förvissad om att Kina Inland Missionen skulle blifva en välsignelse äfven för vårt land.

Jag började nu att förbida Herren under bön, att han ville undanrödja alla hinder för mig att gå till Kina, och äfven öppna väg för mig till London för att rådgöra med mr H. Taylor om planen att få till stånd en K. I. M. i Amerika. Det dröjde ej länge förr än den andra bönen blef besvarad, då jag redan samma år befann mig i England på väg till missionshemmet i London. Till min ledsnad möttes jag vid framkomsten af den underrättelsen, att mr Taylor var i Skottland. Under väntan på hans återkomst lärde jag mig förstå, att Herrens vägar icke alltid äro sådana vi tänka oss, att de skola vara. Jag fick nämligen under denna väntan icke blott en ännu mera stärkt uppfattning af hvilket Guds verk K. I. M. var, utan blef dessutom i tillfälle att taga kännedom om en hel del detaljer i hemarbetet, hvaraf jag hade stor nytta, när Herren nu sedermera satte mig att leda ett liknande arbete i Toronto.

Efter fjorton dagar återkom mr Taylor, och kände jag mig, efter vårt första samtal, mycket uppmuntrad af hoppet, att vi i Amerika skulle få ett besök af honom. Jag blef därför så mycket mer nedslagen, då mr Taylor, efter att hafva öfvervägt saken, sade mig, att han ej kände sig ledd af Herren att resa till Amerika. Jag återvände till min bostad och utkämpade där en hård kamp med djäfvulen. Jag hade aldrig förr varit i ett sådant mörker, som jag nu kom uti, och tror ej, att jag någonsin i mitt lif känt mig så besviken, som jag då gjorde. Jag hade förut varit viss om, att det var Herren, som ledt mig att framställa min begäran, och nu kändes det, som jag aldrig mer kunde lita på hans ledning. Jag fann ingen ro, förr än Herren själf slutligen nalkades mig, och min själ fick frid. Jag återvände till Amerika, nöjd med Herrens väg.

När jag tog afsked af mr Taylor, frågade jag, om han på inbjudan af mr Erdman och mr Moody skulle vilja taga vägen öfver Amerika till Kina för att tala för konferenserna i Niagara och Northfield. Härtill gaf han sitt samtycke. Mr Erdman sände genast sin inbjudning, men från mr Moody erhöll jag intet svar. En kort tid därefter fick jag bref från mr Taylor, hvari han underrättade mig, att han mottagit kallelse till konferensen i Northfield, och blef det mig klart, att denna kallelse afgått från mr Moody, innan han erhöll mitt bref. Jag blef sålunda förekommen af Herrens egen omsorg.

I juli 1888 talade mr Taylor först för studenterna i Northfield och sedan vid Niagara-konferensen. Här hörde jag berättas om en ung kvinna, som hade hyst *stor* fruktan för att få höra talas om Kina. När hon på vägen till konferensen hörde, att mr Taylor där skulle blifva en af talarne, kände hon sig frestad att stiga af tåget, men då hon redan köpt biljett, fortsatte hon likväl. I stället för att få höra mycket om Kina fick hon höra så mycket mer om Jesus, och följden däraf blef, att hon erbjöd sig att själf blifva missionär i Kina. Jag nämner detta såsom ett bevis på hvad som sker, när blott Jesus blir uppenbarad. Det är ingen svårighet att blifva välsignad, när själen direkt får att göra med honom, som välsignar.

Vid ett föredrag under konferensen berättades det om ett fruntimmer, som arbetade tjugufyra timmar om dygnet! Hvilken uppmärksamhet väckte ej detta bland åhörarna, och hvilket mäktigt intryck gjorde det ej på oss alla, då vi fingo höra, att när hon slutat sitt dagsarbete, hade hon en representant på andra sidan jordklotet, hvilken tog vid med sitt arbete.

Välsignelsen var synnerligen stor vid dessa möten, och jag mottog såsom en direkt frukt af dem tillräckligt med penningar och löften om sådana för att underhålla två missionärer i Kina. Mitt hjärta fylldes med fröjd, och jag började förstå, att Herren icke sändt mig till London för-

gäfves. Dagarna efter konferensen mottog jag ännu flera och större gåfvor och fick till min stora öfverraskning penningar nog icke blott för två utan för åtta missionärer.

Jag återvände sedan till mitt hem i Attica, dit nu Taylor rest före mig, och churu jag anlände kl. 12 på natten, var han mig till mötes vid stationen. När vi voro väl hemkomna, berättade jag honom, att jag medförde penningar till åtta missionärers underhåll i Kina, men blef förvånad, då han ej visade någon glädje häröfver utan såg blott ännu allvarligare ut. Han sade visserligen helt sakta, »pris ske Gud», men tillade genast, »vi måste bedja». Så böjde vi då våra knän, och han frågade Herren om hans mening med allt detta. Mr Taylor såg mer än jag, han uppfattade det stora ansvaret i att utvälja dem, som skulle bruka dessa penningar och inom kort gå ut för att tjäna Herren i Kina.

Mr Taylor reste strax till Northfield, och på hans upprop där efter missionsarbetare svarade tre fruntimmer, hvilka äfven blefvo antagna. Han tänkte då, att vi sålunda hade användning för en del af de mottagna penningarna, men några vänner erbjödo sig genast att underhålla de tre antagna missionärerna, och vi hade åter alla våra penningar i behåll. Detta upprepades gång efter annan, till dess vi antagit sjutton missionärer, af hvilka fjorton skulle åtföljа mr Taylor till Kina.

Under en resa uti flera af våra stater, hvilken mr Taylor sedan företog, anmälde sig många såsom kandidater för Kina; och när han återkom till mitt hem, hade deras antal uppgått till fyrtioen. Mr Taylor afreste nu till Kina tillsammans med fjorton af dem och öfverlämnade åt mig ansvaret för de öfriga. Oerfaren och ovärdig, som jag var, mottog jag sålunda ett stort arbete. Gud besvarade likväl i nåd våra böner, så att den ena svårigheten efter den andra öfvervanns. (Forts.)

Missionärerna.

Erik Folke	Üin-che'ng,	ankom	till	Kina	1887
Anna Folke (född Gran)	»	»	»	»	1888
Axel Hahne	»	»	»	»	1890
Anna Hahne	»	»	»	»	1893
Frida Prytz	»	»	»	»	1890
Carl F. Blom	»	»	»	»	1892
Hugo Linder	»	»	»	»	1894
Agnes Forsberg	»	»	»	»	1896
Henrik Tjäder	Hai-cheo	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	»	1892
Maria Pettersson	»	»	»	»	1896
Fredrika Hallin	Mei-ti-chen	»	»	»	1889
Emma Andersson	»	»	»	»	1895
August Berg	Tong-cheo-fu	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	»	1892
Teodor Sandberg	»	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	»	1891
Emilia Sandberg	»	»	»	»	1894
Anna Eriksson	»	»	»	»	1892
Anna Janzon	I-shi	»	»	»	1890
Ebba Burén	»	»	»	»	1894
Robert Bergling	Han-he'eng	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	»	1893
Emilia Cliff	»	»	»	»	1896
Mary Ramsten	»	»	»	»	1897
Sigrid Engström	»	»	»	»	1897
Mina Svensson	»	»	»	»	1897
Nanna Fogelklou	»	»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar (på prof)	»	»	»	»	1897
Naëmi Sjöberg	»	»	»	»	1898

Ombud i landsorten.

Ahlgren, V., pastor, Grängesberg.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., d:o, Torsby, Sunne.
Andersson, A., handlande, Pingbo, Kvista.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Malmbäck.
* Bergh, K., doktor, Tranås.
Blomström, P., folkskollärare, Bohr, Vedevåg.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp, Värnanäs.
Bohlin, A., folskollärare, Källunge, Gotland.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Carlberg, O., kyrkoherde, Hultsjö.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, J. F., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., pastor, Wilhelmina.
Didoff, A., ritlärare, Växjö.
* Dillner, H., kapten, Skellefteå.
Elmers, O., komminister, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Gottvall, O., folkskollärare, Sundsvall.
Granér, G., folkskollärare, Motala Verkstad.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., landtbrukare, Visbohammar, Gnesta.
Hjelmquist, P. M., folkskollärare, Ramfall.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Högsätersby
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Jakobsson, A., komminister, Oppeby.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Kristoffersson, J., folkskollärare, Sanda, Gotland.
Landgren, I., Ingeniör, sekreterare i K. F. U. M., Göteborg.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, F., kontraktprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lindqvist, E., folkskollärare & organist, Resmo.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Lövenhjelm, E., jägmästare, Örebro.
Mogensen, E., handlande, Glimmingebro.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Nordling, J., folkskollärare, Kramfors.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland
Olsson, P., Hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Pettersson, A., handlande, Linde.
Pettersson, C. E., folkskollärare, Skattungebyn.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Ramsten, H., kapten, Malmö.
Regnell, John, sekreterare i K. F. U. M., Gäfle.
Risberg, P., komminister, Mörlunda.
Rosvall, A., folkskollärare, Eskelhem, Gotland.
Rudberg, E., kontraktprost, Vånga.
Rydén, A., kyrkoherde, Mattfors.
* Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., komminister, Stengården.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Boxholm.
Torin, K., kyrkoherde, Fåglaryd.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
* Widmark, V., ingeniör, Helsingborg.
Willén, G., kyrkoherde, Bergunda, Räppe.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverum.
Ölander, Alfr., inspektor, Broby, Söderköping.

* Konsultativ ledamot.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.